

Lialona

**Hoe de wereld baat
heeft bij religie, p. 14**

Mijn weg terug na
excommunicatie, p. 22

De vier beschrijvingen van het
eerste visioen van de profeet,
p. 26

Tillen uit stand: de kracht van
een voorbeeld, p. 32

Spencer W. Kimball (1895–1985) was van 1973 tot 1985 president van de kerk. In die periode verdubbelde het aantal leden van de kerk bijna, er verscheen een kerkelijke uitgave van de King James Bijbel, en het aantal tempels nam toe van 15 tot 36. In juni 1978 ontving president Kimball de openbaring dat alle goede mannen, ongeacht hun ras, het priesterschap konden ontvangen. (Zie Officiële verklaring 2.)

Foto met dank aan de Bibliotheek voor kerkgeschiedenis

- 32 Het getrouwe hogeraadslid**
Donald A. Coe
Een bescheiden lid van de kerk heeft me geleerd wat het betekent om te 'tillen uit stand'.

RUBRIEKEN

- 8 Wat wij geloven: Het evangelie naleven, versterkt de heilige gezinsbanden**
- 10 Ons thuis, ons gezin: In recordtijd**
Richard L. Bairrett jr.
- 12 Bespiegelingen: Onze hemelse Vader houdt de wacht**
LaRene Porter Gaunt
- 13 Dienen in de kerk: Eenzaam dienstbetoon in Sarajevo**
Armin Wilhelm
- 36 Geloofsportret: Mikael Rinne**
- 38 Onder heiligen der laatste dagen**
- 80 Tot we elkaar weerzien: Het priesterschap is op aarde**
Ouderling Robert D. Hales

BOODSCHAPPEN

- 4 Boodschap van het Eerste Presidium: Tot het werk geroepen**
President Thomas S. Monson
- 7 Huisbezoekboodschap: Priesterschapsmacht door getrouwheid aan verbonden**

HOOFDARTIKELN

- 14 De essentiële rol van godsdienst in de wereld**
Ouderling Dallin H. Oaks
Ouderling Oaks geeft acht voorbeelden van de essentiële maatschappelijke waarden van godsdienst.
- 20 De zondag is voor een hoger doel bestemd**
Alexei Chemezov
We vroegen onze vriend Nikolai om iets te proberen.
- 22 Hoe ik mijn verbonden terugkreeg**
Anoniem
Na mijn excommunicatie wilde ik heel graag mijn verbonden terugkrijgen
- 26 Het eerste visioen: sleutel tot waarheid**
Ouderling Richard J. Maynes
Uit de verschillende beschrijvingen van het eerste visioen kunnen we fundamentele waarheden over de aard van God en openbaring leren.

OP DE OMSLAG
Foto Cody Bell

48

42 Zelfredzaamheid en evangeliestudie

David B. Marsh

Het evangelie leren bestuderen lijkt op leren schilderen.

48 Soldaat van de Heer

Enoc R. Verde Reyes

Ik moest voldoende geloof hebben om mijn zorgen aan de Heer over te dragen.

50 Een echte vriend vinden en er een zijn

Jongeren uit Engeland vertellen wat echte vriendschap voor hen betekent.

54 Poster: Echt verbonden

55 Mijn eerste tempelbezoek

Matias Pedraza

Ik wilde niet alleen iets over de tempel horen. Ik wilde er zelf heengaan.

56 De herstelling van de priesterschapssleutels

President Henry B. Eyring

In welke opzichten is de kerk 'gebouwd' op het fundament van de apostelen en profeten?

60 Vraag en antwoord

Mijn vriendin zegt dat zij niet in God gelooft. Hoe kan ik haar over het evangelie vertellen?

62 Je eigen liahona

Richard M. Romney

Je patriarchale zegen kan je eigen liahona zijn.

76

66 Martins keuze

Lindsay Tanner en

Bethany Bartholomew

Iedereen zat thee te drinken. Is het onbeleefd om nee te zeggen?

68 Kinderen met een goed hart: Poppen maken, vriendschap sluiten

Jordan Wright

70 Figuren uit de kerkgeschiedenis: Het Boek der Geboden

71 Ons prikbord

72 Antwoord van een apostel: Waarom zijn vaders zo belangrijk?

Ouderling D. Todd Christofferson

73 Op Shiblón lijken

Ouderling Michael T. Ringwood

Deze held uit het Boek van Mormon koos het goede omdat hij wist dat het goed was.

74 Met Zara bidden

Sherrie Gavin

Hoe Reesey en Cheyenne hun vriendin over het gebed vertelden.

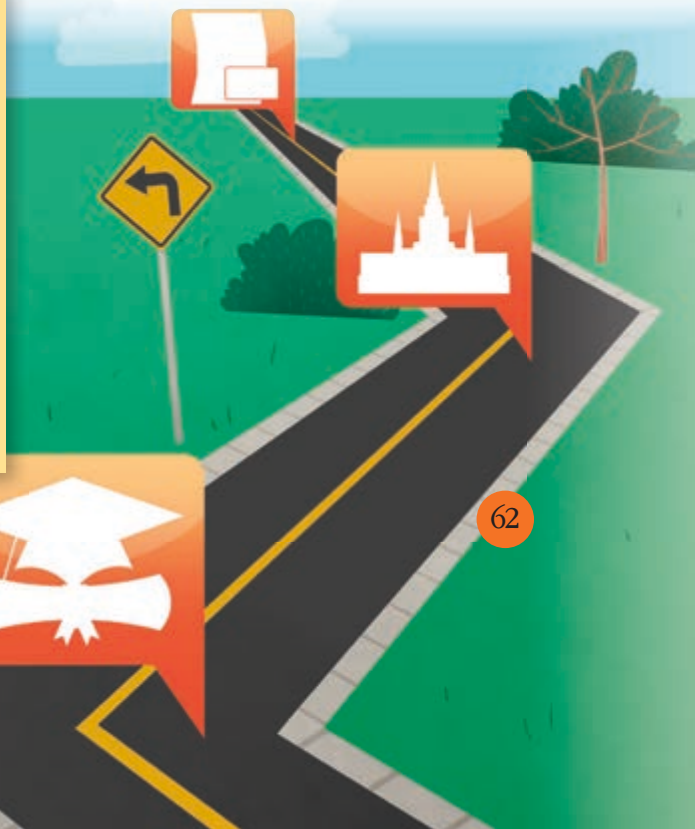
76 Verhalen van Jezus: Jezus genas mensen

Kim Webb Reid

79 Kleurplaat: Ik hou van mijn familie

Kijk eens of je de Liahona kunt vinden die we in deze uitgave hebben verstopt. Hint: vraag het aan je vader.

62

Het Eerste Presidium: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring,
Dieter F. Uchtdorf

Het Quorum der Twaalf Apostelen: Russell M. Nelson, Dallin H.
Oaks, M. Russell Ballard, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L.
Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund

Verantwoordelijk redacteur: Joseph W. Sitati

Assistent-redacteurs: Randall K. Bennett, Carol F. McConkie

Adviseurs: Brian K. Ashton, Jean B. Bingham, LeGrand R.
Curtis jr., Christoffel Golden, Douglas D. Holmes, Erich W.
Kopischke, Larry R. Lawrence, Carole M. Stephens

Hoofddirecteur: Richard I. Heaton

Directeur kerkelijke tijdschriften: Allan R. Loyborg

Zakelijk manager: Garff Cannon

Hoofddirecteur: Adam C. Olson

Assistent-hoofddirecteur: Ryan Carr

Publicatieassistent: Cremilda Amaral

Redactieteam: Maryssa Dennis, David Dickson, David A. Edwards,
Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt,
Jon Ryan Jensen, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Eric B.
Murdock, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough,
Richard M. Romney, Mindy Anne Selu, Marissa Widdison

Leidend artdirector: J. Scott Knudsen

Artdirector: Tadd R. Peterson

Grafisch team: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, C. Kimball
Bott, Thomas Child, David Green, Colleen Hinckley, Eric P.
Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Rachel
Smith, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Coördinator intellectuele eigendom: Collette Nebeker Aune

Productiemanager: Jane Ann Peters

Productieteam: Glen Adair, Connie Bowthorpe Bridge,
Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty,
Derek Richardson

Drukvoorbereiding: Joshua Dennis, Ammon Harris

Directeur drukwerk: Steven T. Lewis

Directeur distributie: Troy K. Vellinga

Vertaling: Jos Peeters

Kerkelijk vertaalbureau

Dietseweg 40/4, B-2440 Geel

E-mail: peetersjmg@gmail.com

Distributie: Corporation of the Presiding Bishop of The Church
of Jesus Christ of Latter-day Saints

Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg, Duitsland
Jaarabonnement: Neem voor bestelling van abonnementen
of adreswijziging contact op met Customer Service op 00800
2950 2950 (gratis) of 0049 6172 492833 (of 34).

E-mail: orderseu@ldschurch.org

Online: store.lds.org

Prijs jaarabonnement: 7,50 EURO

Stuur manuscripten en vragen online naar liahona.lds.org.

org, of per brief aan: *Liahona*, Rm. 2420, 50 East North Temple
Street, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; of per e-mail naar:
liahona@ldschurch.org.

De *Liahona* (Een woord uit het Boek van Mormon dat 'kompas'
of 'aanwijzer' betekent) verschijnt in de volgende talen: Albanese,
Armeens, Bahasa Indonesia, Bislama, Bulgaars, Cambodjaans,
Cebuano, Chinees, Chinees (vereenvoudigd), Deens, Duits, Engels,
Ests, Fiji, Fins, Frans, Grieks, Hongaars, Islands, Italiaans, Japans,
Kiribati, Koreaans, Kroatisch, Lets, Litouws, Malagasi, Marshallees,
Mongools, Nederlands, Noors, Oekraïens, Pools, Portugees,
Roemeens, Russisch, Samoaans, Sloveens, Spaans, Swahili, Tagalog,
Tahitiaans, Thai, Tongaans, Tsjechisch, Urdu, Vietnamese en
Zweeds. (Frequentie verschilt per taal.)

Uitgever: © 2017 Intellectual Reserve, Inc. Alle rechten
voorbehouden. Printed in the United States of America.

Informatie auteursrechten: Tenzij anders aangegeven, kan
materiaal uit de *Liahona* voor persoonlijk, niet-commercieel
gebruik (zoals kerkroepingen) worden gekopieerd. Dit recht
kan ieder ogenblik ingetrokken worden. Afbeeldingen mogen
niet worden gekopieerd indien die beperking bij de afbeelding
vermeld staat. Voor vragen over auteursrechten, neemt u
contact op met het Intellectual Property Office, 50 E. North
Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; of e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

June 2017 Vol. 117 No. 6. LIAHONA (USPS 311) Dutch (ISSN
1522-9173) is published monthly by The Church of Jesus
Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake
City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year;
Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid
at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change
of address. Include address label from a recent issue; old and
new address must be included. Send USA and Canadian
subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below.
Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders
(Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone.
(Canada Post Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes
to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt
Lake City, UT 84126-0368, USA.

Ideeën voor de gezinsavond

In deze uitgave staan artikelen en activiteiten die u voor de gezinsavond kunt gebruiken.
Hieronder staan twee voorbeelden.

'Zelfredzaamheid en evangeliestudie',
pagina 42: deze activiteit laat zien hoe
belangrijk het is om zelf ons geestelijke
licht te verkrijgen. Doe de lichten uit en
vraag de gezinsleden een tekening te
maken. Laat iemand alleen voor zijn of
haar tekening een zaklamp of een kaars
gebruiken. Na een paar minuten doet u
het licht weer aan. Bespreek de verschil-
lende omstandigheden om de taak te
volbrengen en bespreek dan de beginse-
len uit het artikel.

'Op Shiblön lijken', pagina 73: Wie zijn
jouw lievelingsmensen in de Schriften?
U kunt een spelletje met uitbeelden of
met plaatjes doen. Beeld een verhaal
uit de Schriften zonder woorden uit of
teken het op een blaadje papier. Laat
de gezinsleden naar het verhaal of naar
de mensen erin raden. Vervolgens kunt
u in de Schriften over die mensen lezen
en bespreken waarom u ze bewondert.
Welke eigenschappen die zij hebben,
wilt u ontwikkelen?

MATERIAAL OP INTERNET

De *Liahona* en andere kerkmaterialen staan in veel talen op languages.lds.org. Ga naar
facebook.com/liahona.magazine (beschikbaar in het Engels, Portugees en Spaans) om
inspirerende boodschappen, ideeën voor de gezinsavond en materiaal te vinden waar u
uw vrienden en familieleden over kunt vertellen.

ONDERWERPEN IN DEZE UITGAVE

De nummers verwijzen naar de eerste pagina van het artikel.

Avondmaal, 13
Dienen, 4, 32, 68, 74
Doop, 10
Eerste visioen, 26
Excommunicatie, 22
Gebed, 10, 48, 74
Gehoorzaamheid, 20,
66, 73
Geloof, 36
Genezing, 40, 76
Gezin, 8, 10, 12, 38, 39,
72, 79

Godsdienstvrijheid, 14
Herstelling, 26
Hoop, 22
Jezus Christus, 39, 76
Joseph Smith, 26
Kerkgeschiedenis, 70
Leren, 42
Moeders, 39
Patriarchale zegens, 62
Priesterschap, 7, 40, 56,
76, 80
Sabbat, 13, 14, 20

Schriftteksten, 42, 70
Tempelwerk, 55
Vaders, 10, 12, 72
Vasten, 41
Verbonden, 7, 22
Voorbeeld, 32, 36
Vriendschap, 50, 54, 60,
68, 74
Woord van wijsheid, 66
Zelfredzaamheid, 42
Zendingswerk, 4, 14, 20,
38, 40, 48, 60, 73

**President
Thomas S.
Monson**

TOT HET WERK GEROEPEN

Toen de profeet Joseph Smith ouderling Heber C. Kimball (1801–1868) als zendeling naar Engeland riep om ‘de deur tot heil te openen’, voelde ouderling Kimball zich uitermate onbekwaam.

‘O, Heer,’ schreef hij, ‘ik ben niet welbespraakt en helemaal niet geschikt voor een dergelijke taak.’

Toch aanvaardde ouderling Kimball de oproep. Hij zei daarover: ‘Die overwegingen ten spijt liet ik mij niet van mijn plicht afhouden. Toen ik eenmaal de wil van mijn hemelse Vader begreep, was ik vastbesloten om tegen elke prijs te gaan. Ik geloofde dat Hij me door zijn enorme macht zou steunen en mij met alle nodige vaardigheden zou zegenen.’¹

Jonge broeders en zusters die op zending geroepen zijn: jullie zijn tot het werk geroepen omdat je, net als ouderling Kimball, ‘verlangens hebt om God te dienen’ (LV 4:3). Jullie zijn er ook klaar en waardig voor.

Echtparen op leeftijd: u bent om dezelfde redenen tot het werk geroepen. U neemt echter niet alleen het verlangen om te dienen mee, maar ook de wijsheid die u door jarenlange opoffering, liefde en ervaring hebt opgedaan. Uw Vader in de hemel kan die gebruiken om het hart van zijn naar waarheid zoekende zoons en dochters te raken. U hebt ongetwijfeld geleerd dat we de Heer pas werkelijk kunnen liefhebben als we Hem dienen door anderen te dienen.

Aan uw verlangens om als zendeling te dienen, voegt u geloof en goedheid, veerkracht en vastberadenheid, moed en monterheid, toewijding en taaiheid toe. Toegewijde zendingen kunnen wonderen in het zendingsveld tot stand brengen.

President John Taylor (1808–1887) heeft de essentiële kwaliteiten van zendingen als volgt opgesomd: ‘De soort mannen [en vrouwen en echtparen] die we als de bringers van deze evangelieboodschap op het oog hebben, zijn mannen die in God geloven; mannen die in hun godsdienst geloven; mannen die hun priesterschap eren; mannen in wie [...] God vertrouwen heeft. [...] We willen mannen die met de Heilige Geest en de macht van God vervuld zijn[:] eerzame, integere, deugdzame en reine mannen.’²

De Heer heeft verklaard:

‘Want zie, het veld is reeds wit om te oogsten; en zie, hij die zijn sikkels met zijn macht inslaat, die legt een voorraad aan, zodat hij niet verloren gaat maar redding brengt voor zijn ziel;

‘en geloof, hoop, mensenmin en liefde, met het oog alleen gericht op de eer van God, maken hem geschikt voor het werk’ (LV 4:4–5).

Uw oproep is onder inspiratie tot stand gekomen. Ik getuig dat God bekwaam maakt wie Hij roept. U zult hemelse hulp ontvangen als u gebedvol in de wijngaard van de Heer werkt.

De Heer deed de eerste zendingen in deze bedeling een prachtige belofte. Die is in de Leer en Verbonden opgetekend en geldt ook voor u: ‘Ik zal voor uw aangezicht uit gaan. Ik zal aan uw rechter- en aan uw linkerhand zijn, en mijn Geest zal in uw hart zijn, en mijn engelen zullen rondom u zijn om u te schragen’ (LV 84:88).

U zult door uw dienstvaardigheid waardevolle, eeuwige herinneringen en vrienden krijgen. Ik kan geen enkel werk bedenken dat groter geluk voortbrengt dan het zendingswerk.

Nu richt ik mij tot de ouderlingen, zusters en echtparen die om wat voor reden dan ook hun zending niet af kunnen maken. De Heer houdt van u. Hij waardeert uw offer. Hij is op de hoogte van uw

teleurstelling. Weet dat Hij nog steeds een taak voor u heeft. Laat Satan u niets anders wijs maken. Word niet depressief. Raak niet ontmoedigd. Wanhoop niet.

Ik heb in de algemene conferentie

kort na mijn roeping om de kerk te leiden het volgende gezegd: 'Wees niet bang. Houd goede moed. De toekomst is net zo stralend als uw geloof.'³ Die belofte geldt nog steeds voor u. Raak uw geloof dus niet kwijt, want de Heer gelooft nog steeds in u. Kom uw verbonden na en ga voorwaarts.

De wereld heeft het evangelie van Jezus Christus nodig. Moge de Heer al zijn heiligen — waar ze ook dienen — met een zedingshart zegenen. ■

NOTEN

1. Heber C. Kimball, in Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball*, 3e uitgave (1967), 104.
2. *Leringen van kerkpresidenten: John Taylor* (2001), 73.
3. Thomas S. Monson, 'Houd goede moed', *Liahona*, mei 2009, 92.

LESGEVEN MET DEZE BOODSCHAP

Of we nu wel of geen voltijdzending zijn, we hebben allemaal de gelegenheid om het evangelie uit te dragen en de mensen om ons heen van dienst te zijn. Koppel deze boodschap desgewenst aan een recente conferentietoespraak over dit onderwerp. Denk bijvoorbeeld aan 'Het herstelde evangelie uitdragen' van ouderling Dallin H. Oaks van het Quorum der Twaalf Apostelen (*Liahona*, november 2016, 57). U kunt met degenen die u onderwijst ook de zinsnede 'God maakt bekwaam wie Hij roept' bespreken. Hoe hebben ze gemerkt dat God ze in hun zedingswerk en roepingen steunt? Laat degenen die u onderwijst eventueel om kracht en inspiratie bidden, zodat ze het evangelie beter aan familieleden, vrienden en buren kunnen uitdragen.

Op lds.org/go/6176
vind je ideeën.
#futuremissionary

Een zendeling zonder naamplaatje

Kirsti Arave

Ik heb op school een norse leerkracht met wie de meeste mensen niet graag in discussie treden. Op een dag kwamen de mormoonse zendelingen ter sprake. Ik had al zijn vragen kunnen beantwoorden, maar ik had het gevoel dat ik dat niet moest doen. Dus zei ik net voldoende om hem voorlopig tevreden te houden.

De daaropvolgende weken bleef ik maar aan ons gesprek denken. Uiteindelijk kreeg ik de gedachte dat ik hem een

Ik kreeg de gedachte dat ik hem een exemplaar van het Boek van Mormon moest geven.

exemplaar van het Boek van Mormon moest geven met daarin enkele verzen over zendingswerk gemarkeerd. Ik vond de gedachte beangstigend, maar ik kon die niet van me afzetten. Ik wist dat het een influistering was die ik moest volgen.

Een tweetal maanden later, had ik een boek-van-mormon bij me. De hele dag had ik het gevoel dat het boek een

gat in mijn rugzak aan het branden was. Het overhandigen van het boek vlak voordat de kerstvakantie begon, duurde maar drie seconden, maar ik was van mijn leven nog nooit zo bang geweest.

De eerste dag na de vakantie kwam ik langs zijn lokaal, maar ik durfde niet naar binnen. Toen hoorde ik hoe hij me riep en hij gaf me een kaartje. Ik las het in de gang. Er stond dat hij de passages die ik had aangeduid 'uitvoerig' had bestudeerd en dat hij nu de redenen voor mijn geloof begon te begrijpen.

Nu ben ik enthousiast om het evangelie te verkondigen en nog enthousiaster dat ik mijn hemelse Vader binnenkort op een zending zal dienen. *De auteur woont in Utah (VS).*

KINDEREN

Zendingen dienen

Zendingen hebben de taak om in het evangelie te onderwijzen, maar ook om mensen te dienen. Kun jij de voorwerpen vinden die in deze tekening verstopt zitten?

Bestudeer dit materiaal onder gebed. Laat u inspireren zodat u weet wat u het beste kunt bespreken. Hoe bereidt een beter begrip van het doel van de zustershulpvereniging dochters van God voor op de zegeningen van het eeuwige leven?

Priesterschapsmacht door getrouwheid aan verbonden

‘Mijn boodschap aan [...] iedereen, is dat we dag en nacht “gezegend met priesterschapsmacht” kunnen worden, wat onze omstandigheden ook zijn’, zegt ouderling Neil L. Andersen van het Quorum der Twaalf Apostelen.

‘[...] Als u de kerknormen naleeft en deelneemt aan de verordeningen van het priesterschap, zal de Heer u meer kracht, gemoedsrust en een eeuwige visie geven. Wat uw situatie ook is, uw thuis zal “gezegend worden door de kracht van de priesterschapsmacht”.’¹

Hoe kunnen we priesterschapsmacht in ons dagelijks leven hebben? Ouderling M. Russell Ballard van het Quorum der Twaalf Apostelen

heeft gezegd: ‘Zij die de wateren van de doop in zijn gegaan en vervolgens in het huis van de Heer hun begiftiging hebben ontvangen, komen in aanmerking voor geweldige, overvloedige zegeningen. De begiftiging is letterlijk een gave van macht. [En] onze Vader in de hemel is gul met zijn macht.’ Hij herinnert ons eraan dat mannen en vrouwen in de tempel ‘beiden begiftigd [worden] met dezelfde macht, die per definitie priesterschapsmacht is.’²

Linda K. Burton, algemeen ZHV-presidente, heeft gezegd: ‘We willen allemaal dat de macht van het priesterschap thuis aanwezig is, maar wat moeten wij daarvoor doen? Persoonlijke rechtschapenheid is een vereiste voor priesterschapsmacht.’³

‘Als we de Heer nederig vragen om ons te onderrichten, zal Hij ons tonen hoe we *onze* toegang tot *zijn* macht [kunnen] vergroten’, zegt president Russell M. Nelson, president van het Quorum der Twaalf Apostelen.⁴

Aanvullende Schriftteksten en informatie

1 Nephi 14:14; Leer en Verbonden 121:36; 132:20; reliefsociety.lds.org

NOTEN

1. Neil L. Andersen, ‘Macht in het priesterschap’, *Liahona*, november 2013, 92, 95.
2. M. Russell Ballard, ‘Man en vrouw en priesterschapsmacht’, *Liahona*, september 2014, 36.
3. Linda K. Burton, ‘De macht van het priesterschap — bestemd voor iedereen’, *Liahona*, juni 2014, 21.
4. Russell M. Nelson, ‘De prijs van priesterschapsmacht’, *Liahona*, mei 2016, 69.

Ter overweging

Hoe worden we met priesterschapsmacht gezegend als we onze verbonden naleven?

HET EVANGELIE NALEVEN, VERSTERKT DE HEILIGE GEZINSBANDEN

Wij zijn allen kinderen van liefdevolle hemelse Ouders die ons naar de aarde hebben gestuurd met de bedoeling dat we leren hoe we weer naar Hen terug kunnen keren. Het gezin neemt een belangrijke plek in het heilsplan in. God laat ons in een gezin geboren worden, zodat we juiste beginselen kunnen leren en ons op het eeuwige leven kunnen voorbereiden.

Onze hemelse Vader wil dat al zijn kinderen in een liefdevol gezin opgroeien. De beste manier om zo'n zorgzame gezinsomgeving te creëren is de evangeliebeginselen toe te passen. 'De kans op een gelukkig gezinsleven is het grootst als de leringen van de Heer Jezus Christus eraan ten grondslag liggen.'¹ Als we thuis volgens de evangeliebeginselen leven, is het een vredige plek waar de Geest van de Heer alle gezinsleden kan leiden, beïnvloeden en verheffen.

Het gezin is door God ingesteld en

'het vormt de *orde* van de hemel [...] een afspiegeling van een celestiaal patroon, naar het voorbeeld van Gods eeuwige gezin.'² Die gezinsbanden en de verantwoordelijkheden die daarmee gepaard gaan, zijn heilig. We lezen in de Schriften dat ouders de plicht hebben om hun kinderen in waarheid, licht en liefde op te voeden (zie Efeze 6:4; Leer en Verbonden 68:25). Man en vrouw hebben elkaar lief en respecteren elkaar (zie Efeze 5:25) en kinderen houden hun ouders in ere (zie Exodus 20:12).

'Een geslaagd huwelijk en een hecht gezin worden gegrondvest op en in stand gehouden met de beginselen van geloof, gebed, bekering, vergeving, respect, liefde, mededogen, werk en gezonde ontspanning.'³ Als de gezinsleden naar de evangeliebeginselen leven, komt dat hun onderlinge band ten goede en worden zij individueel en gezamenlijk geestelijk sterker. Door die beginselen

komen we ook dichterbij Christus.

Ieder gezin krijgt met moeilijkheden te maken. In deze tijd van geestelijke onrust is de thuissituatie lang niet altijd ideaal. Vandaar dat ouderling Neil L. Andersen van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft gezegd: 'Nu we miljoenen leden hebben en er verschillen onder de kinderen in de kerk bestaan, moeten we nog attenter zijn en nog meer consideratie tonen.'⁴ Sommige mensen krijgen thuis geen steun bij het naleven van het evangelie. Sommige problemen zijn in het bijzonder moeilijk, zoals (maar niet beperkt tot) echtscheiding, misbruik en verslaving.

God kent de omstandigheden van elk gezin en iemands persoonlijke verlangen om thuis liefde te ervaren. Zelfs als onze band met onze gezinsleden te wensen overlaat, kan het evangelie ons en onze gezinssituatie tot zegen zijn. Het kan de band met onze partner, ouders, kinderen, broers en zussen, en met onze hemelse Vader hechter maken. Sommige zegeningen ontvangen we nu en andere pas in de eeuwigheid, maar God onderhoudt hun die naar rechtschapenheid streven geen enkele zegening. ■

NOTEN

1. 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld', *Liahona*, november 2010, 129.
2. Dieter F. Uchtdorf, 'Ter ere van hen die behouden', *Liahona*, mei 2016, 77.
3. 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld', 129.
4. Zie Neil L. Andersen, 'Wie zo'n kind ontvangt in Mijn Naam, die ontvangt Mij', *Liahona*, mei 2016, 50.

HEILIG

'Familiebanden zijn de allerheiligste banden.'

President Gordon B. Hinckley (1910–2008), *Leringen van kerkpresidenten: Gordon B. Hinckley* (2016), 171.

Manieren om gezinsbanden aan te halen
door het evangelie na te leven:

Vriendelijkheid,
excuses aanbieden,
vergeving schenken

Deelname aan
opbouwende
gezinsactiviteiten
en -tradities

Aanbidding door
gezinsgebed,
Schriftstudie,
gezinsavond, kerkgang
en tempelbezoek

Dienstverlening

Luisteren en
respect tonen

IN RECORDTIJD

Richard L. Bairett jr.

Er was een wonder nodig om op tijd voor de doopdienst van mijn dochter thuis te zijn.

Mijn dochter was pas acht geworden en ik was blij dat ik haar kon dopen. Haar grootouders zouden ook komen, waardoor zij nog enthousiaster en vol verwachting was. Maar toen de grote dag dichterbij kwam, leek het erop dat ik niet op de doopdienst aanwezig kon zijn.

Mijn baan als luchtmachtpiloot en assistent-officier tactische planning voor ons eskader was zelden saai. Maar toen de officier tactische planning zelf een vliegopdracht kreeg, verhoogde dat mijn werkdruk. Ik kreeg met de ene na de andere

vrachtlucht te maken. Om ervoor te zorgen dat het vereiste aantal bemanningen beschikbaar was, moest ik opleidingstaken annuleren, een aantal eskadertaken opschorten en vakanties die al maanden gepland stonden, intrekken.

De bemanningen kregen vluchtorders waarvoor ze 21 dagen van huis waren, met weinig kans op een vroegtijdige thuiskomst. En toen mijn officier tactische planning en een andere assistent terugkwamen, kon ik het niet maken om voor een gezinsaanlegenschap vrij te vragen. Hoe kon ik

eerst zoveel offers van anderen vragen en dan zelf achterblijven?

Ik wist niet wat ik moest doen. Ik probeerde altijd mijn gezin boven mijn loopbaan te stellen. Maar dit waren ongebruikelijke omstandigheden, en ik had ook de plicht om mijn land te dienen. Mijn officier tactische planning, die geen lid van de kerk was, had begrip voor mijn situatie en liet de beslissing aan mij over. Na veel gebed en gezinsoverleg deed ik wat volgens mij juist was en roosterde mezelf in voor de volgende vlucht.

Toen de bemanning te horen

kreeg dat we op maandagmorgen zouden vertrekken, was de kans dat ik de doopdienst van mijn dochter op zaterdag zou halen, heel klein. Eerst moesten we een vracht gaan ophalen. Vandaar vlogen we naar een tijdelijke operatiebasis, waar we de nodige rust moesten nemen voordat we verder konden. Vandaar vlogen we naar een andere locatie en ook daar moesten we rusten. Vervolgens naar een internationale locatie om materieel af te leveren. Op de terugweg zouden we nog een keer rusten en dan naar huis terugkeren om nog een vracht op te halen en nogmaals hetzelfde traject af te leggen. Normaal gesproken duurde het minimaal zeven dagen om deze route te vliegen. Maar ik wist dat mijn gezin aan het bidden was dat ik op tijd zou thuiskomen. Door hun geloof en gebeden kreeg ik ook geloof, en het werd al snel duidelijk dat het geen gewone vlucht zou worden.

In plaats van een dag of twee aan de grond te blijven om te rusten, werd ons vliegplan bijgesteld, zodat we in de lucht werden bijgetankt en non-stop naar onze internationale bestemming konden vliegen. Na de minimaal vereiste rustperiode kregen we te horen dat we een andere vracht naar de verafgelegen leveringslocatie zouden vliegen. Het uitladen van het materieel en het bijtanken gingen uitzonderlijk goed, en na nog een minimale rustperiode kregen we de opdracht om meteen naar onze

thuisbasis te vliegen. We gingen voor een dag of zo naar huis!

Ik was blij dat ik het thuisfront kon vertellen dat ik bijna thuis was. Maar toen zei mijn vrouw dat de doopdienst van vijf uur 's middags naar twee uur was verplaatst, omdat er een jeugdactiviteit van de ring in het gebouw werd gehouden. Ik belde onze luchtbrugcoördinator om de situatie uit te leggen. Na een korte stilte antwoordde hij dat er voldoende bemanningen waren en dat onze volgende vlucht kon uitgesteld worden tot vijf uur 's middags — de tijd dat de doopdienst oorspronkelijk zou beginnen!

Toen we over de bergen boven mijn huis voorbijvlogen, zag ik dat mijn geloof nogmaals op de proef werd gesteld: de lichten van de stad hulden zich in dikke mist. Met zo'n slecht zicht was ik nog nooit geland. We stelden snel een plan op om zo nodig naar een ander vliegveld uit te wijken, vulden onze controlelijsten in en zetten de daling in om de situatie in te schatten.

Toen we op 60 meter hoogte op de landingsbaan afvlogen, waren we volledig door mist omgeven. Plotseling, op 37 meter hoogte, zagen we de verlichte landingsbaan, en enkele seconden later bevonden we ons veilig op de grond. Iedereen slaakte een zucht van verlichting.

Door een ongekend aantal ogenschijnlijke toevalligheden waren we in recordtijd naar de andere kant

van de wereld en terug gevlogen.

En ik was lang genoeg thuis om de doopdienst van mijn dochter bij te wonen. Met de hulp van de Heer was ik in staat om mijn plicht jegens mijn land, mijn eskader, en bovenal, mijn gezin, te vervullen. Hoewel ons leven gewoon was doorgegaan als we de doopdienst van onze dochter hadden moeten uitstellen, liet onze hemelse Vader ons weten dat Hij ons liefheeft en onze gebeden verhoort. Hij gaf mijn dochter de herinnering van die wonderbaarlijke gebeurtenissen als getuigenis dat Hij haar liefheeft. Mijn vrouw en ik kregen een sterker getuigenis dat 'wat u de Vader ook in mijn naam vraagt dat goed is, in geloof dat u zult ontvangen, zie, het zal u gegeven worden' (3 Nephi 18:20). ■

Ten tijde van deze gebeurtenis woonde de auteur in Californië.

ONZE HEMELSE VADER HOUDT DE WACHT

LaRene Porter Gaunt

Kerkelijke tijdschriften

Voordat mijn vader alzheimer kreeg, stond hij altijd klaar met een verhaal of lied voor zijn kinderen. Ik herinner me dat hij in zijn fauteuil zat met mijn pasgeboren broertje op schoot terwijl zijn warme stem de ruimte vulde met verhalen uit zijn jeugd — die gingen over de koeien verzorgen terwijl zijn kat op zijn schouders lag en over van de rode rotsen glijden in het natuurgebied Escalante (Utah, VS). Als de ogen van mijn broertje begonnen dicht te vallen, hield hij op met verhaaltjes vertellen en begon hij het slaapliedje te zingen dat hij altijd zong:

*Ga nu maar slapen, zoet en zacht,
Je hemelse Vader die houdt wel
de wacht.*

*Het is tijd voor bed, het is weer nacht.
Dus slaap maar zoet en zacht.¹*

Nu is mijn broertje zelf ook vader, en ligt mijn vader in een ziekenhuis in San Diego (Californië, VS). Hoewel hij palmbomen ziet, denkt hij dat hij een jongen is die het irrigatiewater naar de rijen maïs, tomaten en groene bonen stuurt. Maar dat is hij niet aan het doen. Hij ligt op sterven.

Dag na dag verzamelen mijn moeder, mijn broers en mijn zus zich rond zijn bed. Mijn moeder belt me thuis in de bergen van Utah. Ze vertelt me dat er een glimlach op het ingevalen gezicht van mijn vader verschijnt wanneer ze hem oude familiefoto's toont. Op andere momenten dwalen zijn al geruime tijd overleden broers door zijn hoofd en zijn hart. Ze probeert hem over te halen om wat te eten, maar hij weigert. Hij zegt haar dat zijn broers wat forel hebben gevangen en dat hij vóór het

eten de paarden nog moet verzorgen.

Eén voor één putten we kracht uit de gedachte dat onze vader, wanneer hij dit sterfelijk leven verlaat, 'naar die God wordt gevoerd die [ons] het leven heeft geschonken,' naar 'het paradijs [...] waarin hij van al zijn moeiten, en van alle zorg en droefenis zal uitrusten' (Alma 40:11–12).

Ik bel mijn moeder op en ze geeft de telefoon door aan mijn vader. Hij verrast me als hij ineens voor mij zingt: 'Ga nu maar slapen, zoet en zacht, je hemelse Vader die houdt wel de wacht.'

Ik vraag me af of mijn vader beseft dat ik het ben. Waarschijnlijk niet, maar dit lied is een geschenk dat mijn hart raakt. Ik huil dankbaar voor deze liefdevolle barmhartigheid van mijn hemelse Vader en voor zijn plan van zaligheid. Kort daarna is het slaapliedje voorbij, en ik stel me voor dat mijn vaders ogen beginnen dicht te vallen. Het moment is vervlogen, maar ik put hoop uit de kennis dat de dood een onderdeel van Gods plan is om ons bij Hem terug te brengen. Ik geloof in Gods plan en in zijn liefde voor ons bij ons overlijden. Ik fluister: 'Goedenacht, papa. Slaap maar zoet en zacht. Onze hemelse Vader die houdt de wacht.' ■

NOOT

1. Vrij vertaald naar Jack Scholl en M. K. Jerome, 'My Little Buckaroo' (1937).

EENZAAM DIENSTBETOON IN SARAJEVO

Armin Wilhelm

Elke zondag zong ik, bad ik en hield ik zelf de toespraken. Zouden er kerkleden naar de bijeenkomsten komen?

Als soldaat in het Duitse leger, bracht ik meer dan de helft van 1999 in Sarajevo, de hoofdstad van Bosnië en Herzegovina, door. Mijn militaire dienst ging gepaard met grote moeilijkheden en lange werkdagen, maar ik nam altijd de tijd om de kerkdiensten bij te wonen in de kleine kapel die door de verschillende geloofsrichtingen in ons kamp met 750 mensen werd gebruikt.

Toen ik op zekere zondagmiddag bij de kapel aankwam, merkte ik dat de deuren op slot waren. Ik ontdekte dat de andere kerkleden van ons kamp waren overgeplaatst. Ik was teleurgesteld, want ik had er naar uitgekeken om de dienst bij te wonen en aan het avondmaal deel te nemen. Vóór mijn overplaatsing naar Sarajevo was ik gemeentepresident in Duitsland geweest en had ik regelmatig van het avondmaal kunnen nemen.

Enkele weken later kreeg ik de opdracht mijn generaal te vergezellen toen hij naar een Amerikaanse divisie ging. Tijdens de lunch vroeg een Amerikaanse kapitein, die me met andere soldaten had zien praten, of ik lid van de kerk was. Toen ik dat bevestigde, gaf hij mijn naam en contactgegevens door aan de plaatselijke senior groepsleider van de kerk.

Kort daarna nam een broeder Fisher contact op met mij. Na een

normengesprek stelde hij me aan als groepsleider van de kerk in Sarajevo en gaf hij me de opdracht een groep te beginnen. (Een groep is een kerkelijke unit op een militaire basis. Het is vergelijkbaar met een gemeente.)

Ik begon de tijden van de bijeenkomsten op prikborden te hangen en uitnodigingen te versturen in de hoop dat ik andere heiligen der laatste dagen in de kazerne in Sarajevo zou vinden. De eerste weken kwam er niemand opdagen. Dus zong ik, bad ik en hield ik de toespraken op zondag zelf. Door de kerkelijke richtlijnen

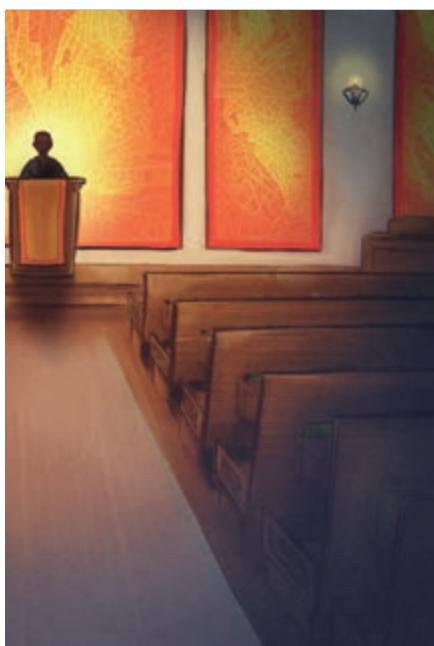
voor leiders en leden in militaire dienst te volgen, kon ik zonder een tweede priesterschapsdrager het avondmaal zegenen en ervan nemen. Daar was ik heel blij om.

Ik hield mijn eenzame bijeenkomsten in het Engels zodat ik mijn Engels zou verbeteren. Mijn eerste toespraak ging over Joseph Smith. Er was niemand te zien in de kapel, maar ik voelde de onzichtbare aanwezigheid van anderen. De Heilige Geest sterkte me en liet me inzien hoe belangrijk het was dat het werk van de Heer op deze plek opnieuw begon.

Enkele weken nadat ik mijn eerste zondagse bijeenkomst had gehouden, kwam er een jonge Amerikaanse soldate de kapel binnen. Zij had zich nog maar enkele maanden geleden laten dopen. Ik was zo blij! Twee weken daarna, kwam er nog een zuster bij. Daarna kwamen er twee broeders. De kerk in Sarajevo begon met de hulp van de Heer te groeien.

Nu heeft de kerk een gemeente in Sarajevo. Wanneer ik terugdenk aan die tijd, overdenk ik de eer die de Here me gaf door me op bijzonder wijze te laten dienen — om een klein radertje in zijn werk te zijn en te weten dat 'uit het kleine het grote voortkomt' (LV 64:33). ■

De auteur woont in Rijnland-Palts (Duitsland).

Ouderling
Dallin H. Oaks
van het Quorum der
Twaalf Apostelen

De essentiële godsdienst in

Ik ben al ruim dertig jaar lang een van de twaalf apostelen van Jezus Christus. Wij besturen onze wereldwijde kerk met bijna zestien miljoen leden in iets meer dan dertigduizend plaatselijke gemeenten op aanwijzing van ons Eerste Presidium. Wij onderwijzen in en getuigen van de goddelijke aard van Jezus Christus, zijn priesterschap en de volheid van zijn leer. Wij weten bijvoorbeeld dat God in deze tijd profeten en apostelen blijft roepen. Zij ontvangen openbaring en geven aan hoe zijn geboden in de huidige wereld toe te passen zijn.

1. Het belang van godsdienst wereldwijd

Ik houd me al mijn hele leven met godsdienstvrijheid bezig. Mijn eerste publicatie als jonge hoogleraar rechtsgeleerdheid aan de universiteit van Chicago 54 jaar geleden was een boek over de relatie tussen kerk en staat in de Verenigde Staten.¹

Niemand kan tegenwoordig het belang van godsdienst in de wereld negeren. Dat geldt nu nog veel meer dan vroeger. Denk alleen maar aan de politiek, het oplossen van conflicten, economische ontwikkeling en humanitaire hulpverlening om maar wat te noemen. Van de hele wereldbevolking zegt 84 procent een bepaalde godsdienst aan te hangen². Toch woont 77 procent van de wereldbevolking in landen waarin godsdienstvrijheid sterk of zeer sterk is ingeperkt.³ Inzicht in godsdienst en de relatie ervan met mondiale vraagstukken en overheden is cruciaal als we onze wereld willen verbeteren.

Het overgrote deel van de wereld kent dus geen godsdienstvrijheid. Daarnaast vieren secularisme en extremisme hoogtij.

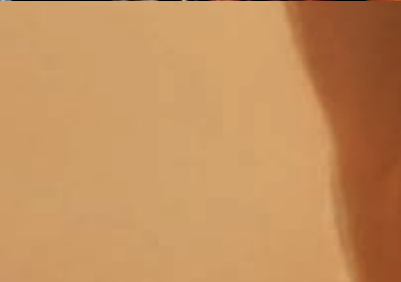
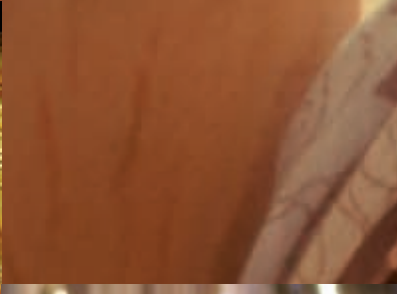
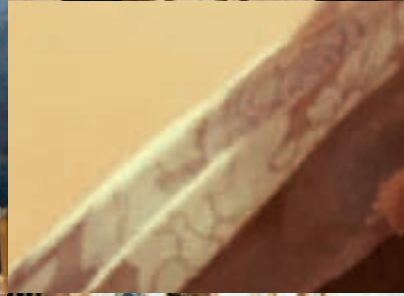
Toch spreek ik hier over de ideale situatie waarin godsdienst de door God gegeven onvervreemdbare vrijheden beschermt. Deze vrijheden worden echter op grond van gemeenschappelijk overeengekomen relaties met de overheid toegepast, die het welzijn van al hun burgers nastreeft.

Iedere overheid zou dus godsdienstvrijheid voor haar burgers moeten bewerkstelligen. Artikel 18 van de invloedrijke Universele Verklaring van de Rechten van de Mens van de Verenigde Naties luidt: 'Een ieder heeft recht op vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst; dit recht omvat tevens de vrijheid om van godsdienst of overtuiging te veranderen, alsmede de vrijheid hetzij alleen, hetzij met anderen, zowel in het openbaar als in zijn particuliere leven zijn godsdienst of overtuiging te belijden door het onderwijzen ervan, door de praktische toepassing, door eredienst en de inachtneming van de geboden en voorschriften.'⁴

De aanhangers van een godsdienst dienen zich, als complementaire plicht, aan de

Ouderling Oaks heeft deze toespraak op 9 juni 2016 op een symposium over godsdienstvrijheid aan de Oxford University in Engeland gehouden.

rol van de wereld

*Als godsdienst
zijn invloed op
het openbare
leven verliest,
komen
daardoor al
onze vrijheden
ernstig in
gevaar.*

wetten te houden en de cultuur te respecteren van het land dat deze vrijheden waarborgt. Zijn de godsdienstvrijheden gewaarborgd, dan zal men daar uit dankbaarheid graag gehoor aan geven.

Als iedereen deze algemene beginselen zou accepteren en toepassen, hadden we deze discussies over vrijheid van godsdienst niet nodig. Maar we weten allemaal dat er over deze algemene beginselen grote onenigheid in de wereld

tot onderricht in kerken, synagogen en moskeeën beperken. Van de vrije uitoefening van iemands geloof in het openbaar wil men verder niets weten. Dat gaat lijnrecht tegen de Universele Verklaring in dat ieder het recht heeft om zijn geloof of opvattingen ‘zowel in het openbaar als in zijn particuliere leven’ te belijden. De vrije uitoefening van godsdienst moet ook gelden wanneer gelovigen als gemeenschap optreden. Denk daarbij onder meer aan scholing, medicijngebruik en cultuur.

2. Maatschappelijke waarde van godsdienst

Religieuze opvattingen en praktijken worden ook als irrationeel bekritiseerd. Ze zouden de belangen en doelen van overheid en samenleving schaden. Ik ben uiteraard van mening dat godsdienst juist unieke waarde voor de samenleving heeft. Een atheïst gaf in haar recente boek

Veel morele ontwikkelingen in de westerse beschaving zijn gestoeld op godsdienstige beginselen en mede door prediking vanaf de kansel officieel beleid geworden.

Met de klok mee van boven links: moeder Teresa, Dr Martin Luther King Jr., de Amerikaanse president Abraham Lincoln, bisschop Desmond Tutu, William Wilberforce.

heerst. Er gaan tegenwoordig bijvoorbeeld prominente stemmen op die het hele idee van de unieke bescherming van godsdienst in twijfel trekken. Een greep uit enkele titels van dergelijke boeken: *Freedom from Religion* [Vrijwaring van godsdienst] en *Why Tolerate Religion?* [Waarom godsdienst gedogen?]⁵

Andere stemmen proberen godsdienst en gelovigen te marginaliseren. Zij willen godsdienstvrijheid bijvoorbeeld

zelfs toe: ‘Je hoeft niet godsdienstig te zijn om in te zien dat de fundamentele waarden van de westerse beschaving op godsdienst gegrondvest zijn. Er is alle reden tot bezorgdheid dat de naleving van godsdienstige beginselen wordt uitgehold en die waarden daarmee ondermijnd worden.’⁶ Een van die ‘fundamentele waarden’ is de intrinsieke waardigheid en waarde van ieder mens.

Hier zijn nog zeven voorbeelden van de maatschappelijke waarde van godsdienst:

1. Veel morele ontwikkelingen in de westerse beschaving zijn gestoeld op godsdienstige beginselen en mede door prediking vanaf de kansel officieel beleid geworden. Dat was het geval met de afschaffing van de slavenhandel in het Britse Rijk, de zogeheten Emancipation Proclamation in de Verenigde Staten [waardoor slaven hun vrijheid verkregen] en de burgerrechtenbeweging in de afgelopen vijftig jaar. Die ontwikkelingen kwamen niet uit wereldse ethiek voort. Ze werden voornamelijk gedragen door mensen met een duidelijke godsdienstige visie van wat moreel juist was.

2. Veel liefdadigheid in de Verenigde Staten, zoals scholing, ziekenhuizen, zorg voor de armen en talloze andere waardevolle liefdadigheidsinstellingen, vindt plaats in de private sector. Ze vond haar oorsprong grotendeels in religieuze organisaties en berust ook nu nog veelal op religieuze drijfveren.

3. Westerse samenlevingen worden niet op de eerste plaats door de algehele handhaving van wetten bijeengehouden. Dat zou ondoenlijk zijn. Nee, die samenlevingen blijven vooral in stand dankzij burgers die het niet-afdwingbare vrijwillig gehoorzamen, omdat zij zich aan normen van rechtschapen en correct gedrag willen houden. Het godsdienstig besef van goed en kwaad en rekenschap moeten afleggen aan een hogere macht zetten velen tot die vrijwillige zelfregulering aan. Onze godsdienstige waarden en politieke realiteiten zijn in de oorsprong en het voortbestaan van westerse naties in feite zo met elkaar verweven dat als godsdienst zijn invloed op het openbare leven verliest, daardoor al onze vrijheden ernstig in gevaar komen.

4. Godsdienstige organisaties spelen, samen met hun particuliere pendanten, een bemiddelende rol om de toeneemende invloed van de overheid op personen en particuliere organisaties vorm te geven en te temperen.

5. Godsdienst zet veel gelovigen tot dienstbetoon aan. Dat levert gemeenschappen en landen bij elkaar opgeteld enorme voordelen op.

6. Godsdienst versterkt de maatschappelijke structuur van de samenleving. Rabbi Jonathan Sacks heeft gezegd: '[Godsdienst] blijft de cruciale factor bij uitstek bij de opbouw van gemeenschappen overal ter wereld. [...] Godsdienst is de beste remedie tegen het individualisme van het consumptietijdperk. De geschiedenis leert ons dat de samenleving niet zonder kan.'⁷

7. Clayton M. Christensen, heilige der laatste dagen en wereldwijd gerenommeerd als 'opinie leider' op het gebied van bedrijfskunde en innovatie,⁸ heeft geschreven dat 'godsdienst het fundament van democratie en voorspoed is'.⁹ Er valt nog veel meer te zeggen over de positieve rol van godsdienst bij economische ontwikkeling.

Ik ben van mening dat godsdienstige leringen en op godsdienst gestoelde daden van gelovigen onontbeerlijk

zijn voor een vrije en voorspoedige samenleving. Ze blijven de bijzondere bescherming van onze wetgeving verdienen.

3. Complementaire verantwoordelijkheden van godsdienst

Ik heb tot dusver alleen de verantwoordelijkheden van overheden jegens gelovigen en godsdienstige organisaties genoemd. Ik ga het nu hebben over de complementaire verantwoordelijkheden die godsdiensten en gelovigen tegenover hun overheden hebben.

Overheden mogen uiteraard gehoorzaamheid aan wetten en respect voor de heersende cultuur verwachten van wie hun bescherming genieten. Er is overheden veel aan gelegen om, over hun landsgrenzen heen, de gezondheid en de veiligheid van hun burgers te waken. Ze mogen uiteraard van alle organisaties, waaronder godsdiensten, eisen dat die geen haat prediken en geen acties ondernemen die geweld of andere criminele daden jegens andere mensen tot gevolg hebben. Geen enkel land hoeft organisaties in bescherming te nemen die terrorisme voorstaan. In dergelijke omstandigheden staat godsdienstvrijheid de overheid geenszins in de weg om ertegen op te treden.

De complementaire functies van godsdienst en overheid worden van-

daag de dag in Europa danig op de proef gesteld. De massale toestroom van vluchtelingen uit voornamelijk de moslimwereld en -cultuur naar landen met een andere cultuur en andere godsdiensten zorgt uiteraard voor de nodige moeilijkheden op politiek, cultureel, sociaal, financieel en religieus gebied.

Hoe kunnen godsdienst en godsdienstige organisaties vluchtelingen en de ontvangende landen bijstaan — op de korte én lange termijn? We weten dat sommige professionals in dat opzicht sceptisch tegen de rol van godsdienstige organisaties aankijken. Sommigen zien godsdienst zelfs als hinderlijk. Ik ga niet proberen meningen te weerleggen die op feiten zijn gebaseerd die mij niet bekend zijn. Ik zet alleen de werkwijze en ervaring van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen uiteen. Die illustreren de positieve invloed die godsdienstige organisaties kunnen en dienen te hebben, op de korte én lange termijn.

Vluchtelingen steken de grens over tussen Syrië en Turkije

Wij staan bekend als heiligen der laatste dagen, oftewel mormonen. Wij brengen de lering van Christus dat we de hongerigen te eten moeten geven en vreemdelingen gastvrij moeten onthalen, letterlijk in praktijk (zie Mattheüs 25:35). Wij laten ons eveneens door een hedendaagse openbaring uit dezelfde bron leiden om ‘in alles aan de armen en de behoeftigen, de zieken en de bezochten [te denken], want wie die dingen niet doet, is mijn discipel niet’ (LV 52:40).

Godsdienstige leringen en de op godsdienst gestoelde daden van gelovigen zijn onontbeerlijk voor een vrije en voorspoedige samenleving. Ze blijven bijzondere bescherming van onze wetgeving verdienen.

Voor de armen en de behoeftigen zorgen is in onze kerk geen bijzaak. Wij doen dit overal ter wereld. In het jaar 2015 waren we bijvoorbeeld bij 177 noodhulpprojecten in 56 landen betrokken. Daarnaast namen we deel aan honderden projecten in zeven andere hulpcategorieën voor meer dan een miljoen mensen. Denk daarbij aan schoon water, inentingen en oogheelkundige zorg. Als kerkgenootschap zetten wij ons al meer dan dertig jaar voor gemiddeld zo'n veertig miljoen Amerikaanse dollar per jaar voor dergelijke projecten in.

Wij houden onze humanitaire diensten en ons

zendingswerk over de hele wereld strikt van elkaar gescheiden. Daarmee nemen we één bezwaar van bemoeienis door godsdienstige organisaties weg. Wij bieden humanitaire hulp ongeacht iemands godsdienst. We willen namelijk graag dat mensen onze zendingsboodschap zonder dwang, voedsel of andere gunsten ontvangen en overwegen.

4. Wat kunnen kerken doen?

Wat kunnen kerkelijke organisaties doen naast wat de Verenigde Naties of afzonderlijke landen kunnen doen? Ik verwijs opnieuw naar de ervaringen in onze eigen kerk. Ons ledental — de helft in en de helft buiten de Verenigde Staten — is weliswaar gering wat de capaciteit tot hulpbetoon betreft. Toch hebben we drie grote voordelen die onze inzet kracht bijzetten.

Allereerst geldt dat onze leden hulpvaardigheid met de papepel krijgen ingegoten. Daardoor beschikken wij over een netwerk van toegewijde en ervaren vrijwilligers. Om wat cijfers te noemen: in 2015 doneerden onze vrijwilligers ruim 25 miljoen uur aan arbeid voor onze welzijnszorg-, humanitaire en andere door de kerk ondersteunde projecten.¹⁰ Daarbij tel ik niet mee wat onze leden verder op eigen initiatief gedaan hebben.

Ten tweede: onze leden dragen financieel aan humanitaire doelen bij. Zo beschikken we over onze eigen middelen. We kunnen dan ook onafhankelijk van bureaucratische structuren en geldkranen opereren. Maar we werken voor de beste resultaten ook graag met de desbetreffende overheden en met instanties van de Verenigde Naties samen. Wij doen een beroep op hen om de kracht van godsdienstige organisaties steeds meer aan te wenden.

Ten derde: wij hebben overal ter wereld een organisatie ter plekke die onmiddellijk gemobiliseerd kan worden. In

maart 2016 lieten ons Eerste Presidium en de algemene presidentes van onze zustershulpvereniging, onze jongevrouwenorganisatie en onze jeugdwerkorganisatie naar alle leden over de hele wereld een boodschap uitgaan. Daarin werd ieder aan het fundamentele christelijke beginsel herinnerd om de armen en de 'vreemdeling' in ons middel hulp te bieden (Mattheüs 25:35). Zij nodigden alle meisjes en vrouwen uit om samen de vluchtelingen in hun omgeving te helpen.¹¹

Ik zal u een tekenend voorbeeld van de reacties van onze leden in Europa geven. Op een avond in april 2016 kwamen meer dan tweehonderd mormoonse kerkgangers en hun vrienden in Duitsland voor een vrijwilligersklus bijeen. Zij stelden 1061 'welkomsttassen' samen voor kinderen in zes vluchtelingencentra in de Duitse deelstaten Hessen en Rheinland-Pfalz. In iedere tas zaten nieuwe kleding, verzorgingsproducten, dekens en tekengerei. Een van de aansturende vrouwen zei: 'Ik kan de tragische omstandigheden die [vluchtelingen] uit hun woning deden vluchten niet veranderen. Ik kan in [hun] omgeving wel verschil maken en actief bij [hun] leven betrokken zijn.'

Hier zijn twee voorbeelden van onze formeel georganiseerde wereldwijde humanitaire hulpverlening. LDS Charities bouwde in 2015 in nauwe samenwerking met de Britse AMAR Foundation gezondheidscentra voor primaire zorg voor de jezidische

minderheid in het noorden van Irak. Zij waren het slachtoffer van bruto geweld door IS. Deze gezondheidscentra zijn volledig uitgerust met een laboratorium, spoedeisende hulp, apotheek en echomogelijkheden. Ze bieden hulp aan een bevolkingsgroep die zowel lichamelijk als geestelijk te lijden heeft. Men heeft jezidische zorgverleners en vrijwilligers in dienst. Zij helpen hun eigen volk en houden daarbij rekening met culturele gevoeligheden.

Bij de verwoestende aardbeving en de daaropvolgende tsunami in Zuidoost-Azië kwamen op 26 december 2004 230.000 mensen in veertien landen om het leven. Onze LDS Charities was een dag later ter plekke en bleef daar vijf jaar lang actief. Alleen al in de zwaar getroffen regio Banda Aceh bouwde onze liefdadigheidsorganisatie 900 permanente woningen, 24 watersystemen voor dorpen, 15 basisscholen, 3 zorgcentra, en 3 buurtcentra die ook

als moskee fungeerden. Daarnaast leverden we exemplaren van de heilige Koran en gebedskleden om in die gemeenschappen aanbidding mogelijk te maken.

Dit zijn slechts enkele voorbeelden van de waarde die godsdienst in een cultuur kan hebben. Daarom zijn wij als religieuze gemeenschap niet alleen een groot voorstander van godsdienstvrijheid, maar eisen wij die ook op als onze belangrijkste vrijheid. ■

Het hoofd van de AMAR Foundation, barones Emma Nicholson, en ouderling Jeffrey R. Holland in Londen.

Ga voor de volledige tekst en video van deze toespraak in het Engels naar mormonnewsroom.org.

NOTEN

1. Zie *The Wall between Church and State*, red. Dallin H. Oaks (1963).
2. Zie Pew Research Center, 'The Global Religious Landscape: A Report on the Size and Distribution of the World's Major Religious Groups as of 2010', december 2012, 9, 24, pewforum.org.
3. Zie Pew Research Center, 'Latest Trends in Religious Restrictions and Hostilities', 26 februari 2015, 4, pewforum.org.
4. Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, aangenomen door de algemene vergadering van de Verenigde Naties op 10 december 1948, un.org. Deze uiteenlopende vormen van bescherming van de uitoefening van godsdienst worden algemeen in internationale en regionale documenten op het gebied van mensenrechten erkend.

5. Amos N. Guiora, *Freedom from Religion: Rights and National Security* (2009) en Brian Leiter, *Why Tolerate Religion?* (2012).
6. Melanie Phillips, *The World Turned Upside Down: The Global Battle over God, Truth, and Power* (2010), XVIII.
7. Jonathan Sacks, 'The Moral Animal', *New York Times*, 23 december 2012, nytimes.com.
8. Jena McGregor, 'The World's Most Influential Management Thinker?' *Washington Post*, 12 november 2013, washingtonpost.com.
9. Clayton Christensen, 'Religion Is the Foundation of Democracy and Prosperity', 8 februari 2011, mormonperspectives.com.
10. In totaal ruim veertien miljoen kerkwerkers door zendelingen, bijna acht miljoen door welzijnswerkers en humanitaire hulpverleners, en ruim vier miljoen door welzijnswerkers in wijk.
11. Zie brief van het Eerste Presidium, 26 maart 2016, en brief van de algemeen presidentes van de zustershulpvereniging, de jongevrouwen en het jeugdwerk, 26 maart 2016.

We kwamen erachter dat het beter was om Nikolaj uit te nodigen om de evangeliebeginselen zelf toe te passen dan hem erover te vertellen.

Toen ik vele jaren geleden in een Pools dorpje als straatventer werkte, leerde ik Nikolaj Sjaveko kennen. We ontdekten dat we beiden uit Tsjernigov in Oekraïne kwamen en sloten al gauw vriendschap.

Uiteindelijk kwam ik erachter dat Nikolaj geen onderdak had, waarop mijn vrouw en ik hem uitnodigden om bij ons te logeren. Onze flat was niet erg warm of knus, maar we hadden een extra kamer. Hij nam het aanbod dankbaar aan en bleef een tijdje bij ons logeren. Hij begon onze levenswijze te ontdekken.

Geen werk op zondag?

Zoals de meeste mensen die huishoudelijke producten verkopen, moesten we lang en hard werken om genoeg te verdienen. Maar in tegenstelling tot de meeste mensen werkten mijn vrouw en ik niet op zondag. Op zekere dag vroeg Nikolaj ons waarom. Waarom sloegen we een hele dag inkomsten over?

‘De zondag dient niet om te werken of geld te verdienen’, zei ik. ‘Die dag is voor een ander doel bestemd.’

‘Maar hoe kun je voedsel kopen en huur betalen als je geen volle week werkt?’ vroeg hij.

Als antwoord op die vraag nodigden we hem uit om met ons naar de kerk te gaan. Dat was de eerste keer dat hij iets over de kerk hoorde en hij was er niet meteen voor te vinden. Hij vond dat we raar waren omdat we naar de

DE ZONDAG IS VOOR EEN HOGER DOEL BESTEMD

Aleksej Tsjemezov

kerk gingen in plaats van geld te verdienen. Maar we praatten regelmatig over ons geloof en langzaam maar zeker wekten we interesse in hem op.

Probeer het en je zult het wel zien

Nikolaj zag dat we ons getuigenis naleefden. Hij zag dat we zegeningen ontvingen. Het was inderdaad moeilijk om rond te komen, maar we wisten dat we de sabbat moesten heiligen. En de Heer zegende ons. We hadden altijd voldoende geld voor het noodzakelijke. Dat sterkte ons getuigenis van het beginsel en stelde ons in staat om tot Nikolaj te getuigen. We hadden het vertrouwen om te zeggen: 'Probeer het en je zult het wel zien!'

En op een dag deed hij dat ook.

In plaats van te werken, ging hij met ons naar de kerk. Hij dacht dat het onmogelijk was om maar zes dagen per week te werken, maar hij had onze hoop en zegeningen gezien en wilde het proberen.

Toen hij die week zijn geld telde, was hij stomverbaasd. Hij had meer geld verdiend dan anders!

Probeer ook tiende te betalen

Hetzelfde gebeurde toen we het over tiende hadden. Nikolaj begreep aanvankelijk niet dat we tien procent van ons inkomen konden missen.

'Ik zal nooit genoeg verdienen om dat te kunnen doen', hield hij vol.

We haalden onze schouders op. 'Probeer het en je zult het wel zien.'

Hij stond er eerst sceptisch tegenover, maar begon toen te glimlachen. 'Dus het is zoals niet werken op zondag', zei hij. 'Als je tiende betaalt, heb je genoeg geld om het noodzakelijke te kopen.'

Dat was een openbaring voor Nikolaj. Hij kwam erachter dat God ons zegent en dat het goed komt als we zijn geboden onderhouden.

Toen Nikolaj naar Tsjernigov terugkeerde, vroeg hij de zendelingen om hem en zijn gezin te onderwijzen. Kort daarop lieten ze zich dopen. Nikolaj werd later gemeentepresident. Zijn dochter ging naar Rusland op zending.

We vonden het fijn om Nikolaj over de kerk te vertellen, maar uiteindelijk was het de *uitnodiging* om de evangeliebeginselen toe te passen die doorslaggevend was. Hij en zijn gezin ontvingen een getuigenis en veranderden omdat ze ervoor kozen om het evangelie na te leven. ■

De auteur woont in Lviv (Oekraïne).

KOM EN ZIE

'We nodigen u uit om naar de herstellende waarheden van het evangelie van Jezus Christus te luisteren, zodat u die met een gebed in uw hart kunt bestuderen en overwegen om voor uzelf te weten te komen of de dingen die we u vertellen waar zijn.

'[...] Net zoals Jezus tot twee van zijn discipelen zei "Kom en zie!" (Johannes 1:40), zo moedigen wij u aan om te komen en te zien of het herstellende evangelie van Jezus Christus datgene waar u al in geloof vergroot en verrijkt.'

Ouderling David A. Bednar van het Quorum der Twaalf Apostelen, 'Kom en zie', *Liahona*, november 2014, 107.

HOE IK MIJN verbonden TERUGKREEG

Ik heb geleerd mijn verbonden te koesteren, nadat ik ze door excommunicatie was kwijtgeraakt.

Anoniem

Ik ben in de kerk opgegroeid en op mijn achtste gedoopt en bevestigd. Het evangelie was voor mij en voor de meeste mensen in mijn omgeving een manier van leven. Ik voelde de Heilige Geest vaak bij me.

Toen ik werd geëxcommuniceerd, voelde ik een bijna tastbaar gevoel bij mij weggaan. Ik was snel afgeleid, mijn gedachten werden trager en het was verwarrend en moeilijk om beslissingen te nemen. Ik was gejaagd en kon maar moeilijk gemoedsrust vinden.

Ik had nooit gedacht dat het verlies van mijn lidmaatschap mijn leven helemaal zou veranderen. Ik kon mijn tempelonderkleding niet meer dragen en niet meer naar de tempel gaan. Ik kon geen tiende betalen, een roeping vervullen, aan het avondmaal deelnemen, mijn getuigenis geven of bidden in de kerk. Ik had de gave van de Heilige Geest niet meer. Ik miste vooral de verbondsrelatie met mijn Heiland door de verordeningen van de doop en de tempel.

Ik was overstuur en bang. Mijn drie kinderen waren toen zestien, veertien en twaalf. Zij waren mijn nakomelingen en ik wilde hen zo graag een erfenis van hoop nalaten. Ik sprak met hen en zei dat zij zo snel mogelijk de plaatsvervangende verordening voor mij moesten verrichten in het geval ik zou sterven voordat ik opnieuw kon worden gedoopt. Ik was bang omdat ik de zegeningen van mijn doopverbond was kwijtgeraakt, en ik was bezorgd dat ik niet meer schoongewassen zou kunnen worden.

Mijn weg terug

Ik twijfelde er niet aan dat de kerk waar was en dat ik het evangelie in mijn leven wilde hebben, en dus bleef ik naar de kerk gaan. Ik wilde dat mijn hemelse Vader wist dat ik van Hem hield en dat ik spijt had van mijn daden. Ik ging elke week naar de kerk, wat erg moeilijk was. De leden van de wijk voelden zich ongemakkelijk als ik er was en haast niemand sprak met mij. Maar Holly was er wel, een

bijzonder liefdevolle jonge vrouw met het downsyndroom. Elke zondag kwam ze naar mij toegerend als ik de kapel binnenkwam. Ze sloeg haar armen om me heen, gaf me een dikke knuffel en zei: 'Wat fijn om je weer te zien! Ik hou van jou!' Het was alsof zij de plaats van de Heiland innam en mij liet weten dat Hij blij was om mij daar te zien.

Niet aan het avondmaal deelnemen, viel mij bijzonder zwaar, omdat ik wist dat ik de zegeningen ervan niet ontving. Deelnemen aan het avondmaal is een grote zegen. Het is een ongelooflijke zegen om rein te worden gemaakt door de macht van de Heiland en zijn zoenoffer, om week na week vergeving van onze zonden te ontvangen, en om ons met liefde en getrouwheid opnieuw toe te wijden aan het verbond dat wij hebben gesloten om onze Heiland altijd indachtig te zijn en zijn geboden te onderhouden.

Omdat ik het belangrijk vond om tiende te betalen, opende ik een bankrekening waarop ik elke maand mijn tiende stortte. Ik wilde de Heer laten weten dat ik tiende wilde betalen, ook al kon Hij die nu niet aanvaarden. In die periode was ik een alleenstaande moeder van drie tienerdochters, en ik had behoefte aan de zegeningen voor mijn bereidheid om tiende te betalen, ook al mocht ik dat niet. Ik weet zeker dat we daardoor uitermate werden gezegend.

Zegeningen hersteld

Ruim een jaar na mijn excommunicatie werd ik opnieuw gedoopt. Ik was zo opgelucht toen ik uit het water kwam en wist dat Jezus nu mijn voorspraak en mijn bondgenoot was. Hij had voor mijn zonden geboet en ik had weer een verbondsrelatie met Hem. Ik voelde me erg dankbaar!

Ik ontving de gave van de Heilige Geest opnieuw. Ik voelde weer zijn tastbare aanwezigheid: mijn dierbare vriend was voorgoed terug! Ik nam me voor om Hem nooit meer te mishagen, zodat Hij mij nooit meer zou verlaten.

Ik sloot de bankrekening af waarop mijn tiende stond, schreef de cheque uit en gaf hem enthousiast aan mijn bisschop.

Vijf jaar later kon ik mijn tempelzegeningen terugontvangen. Ik was zo opgelucht en dankbaar. Ik was weer omringd door liefde en beschermd door de macht van de verbonden die ik in de tempel had gesloten.

Nu ben ik in de tempel getrouwd met een man die van mij houdt, en ik hou van hem. Samen maken we van onze verzegeling een verbondsrelatie die in alle eeuwigheid standhoudt.

Slaaf van mijn schuldgevoel

We zijn nu twintig jaar verder en af en toe kreeg ik intense schuldgevoelens die mij ongelukkig en bezorgd maakten. Ik vroeg me af of ik mij voldoende had bekeerd en of ik werkelijk vergeving had ontvangen. Enkele jaren geleden voelde ik mij zoals Alma de jonge in Alma 36:12-13:

'Ik werd door eeuwige kwelling gepijnigd, want mijn ziel werd tot het uiterste verscheurd en door al mijn zonden gepijnigd.

'Ja, ik herinnerde mij al mijn zonden en ongerechtigheden, waarvoor ik met de pijnen der hel gekweld werd; ja, ik zag dat ik weerspanning was geweest tegen mijn God en dat ik zijn heilige geboden niet onderhouden had.'

Op zekere dag knielde ik neer in gebed neer en vroeg: 'Vader, heb ik genoeg gedaan? Ik zal alles doen wat nodig is om dit te laten wegnemen.' Vervolgens wachtte ik en luisterde ik met heel mijn hart.

Het antwoord was duidelijk: 'Je hebt genoeg gedaan.' Ik was vervuld met pure vreugde. Ik kon niet ophouden met glimlachen en huilde tranen van geluk. De hele dag was ik dolgelukkig. Schaamte en schuld behoorden tot het verleden.

Opnieuw dacht ik na over wat Alma de jonge had meegemaakt:

'[Ik] kon [...] mij mijn pijnen niet meer herinneren; ja, ik werd niet meer verscheurd door de gedachte aan mijn zonden.

‘En o, wat een vreugde, en wat een wonderbaar licht zag ik; ja, mijn ziel werd vervuld met een vreugde die even buitengewoon was als voordien mijn pijn’ (Alma 36:19–20).

De tijd die het mij heeft gekost om mijn kerklidmaatschap en mijn verbondsrelatie met de Heiland terug te krijgen, was zowel tragisch als troostrijk. Deze beproeving heeft mij geleerd dat de verzoening van Jezus Christus bijzonder waardevol is. Het heeft mij bijna twintig jaar gekost om de schuldgevoelens en schaamte veroorzaakt door mijn excommunicatie te overwinnen en de kracht te vinden om anderen te vertellen over wat ik heb meegemaakt. Ik hoop dat anderen dankzij mijn ervaring de moed vinden om te veranderen en om anderen te helpen veranderen. Ik kan zonder enige twijfel getuigen dat de verzoening van Christus echt heeft plaatsgevonden. Zijn macht kan niet alleen uw leven ten goede veranderen maar zelfs het beste in u naar boven halen.

Ik koester mijn kerklidmaatschap. Ik beschouw het als een kostbaar geschenk en een onvoorstelbare zegen. Ik wil het nooit meer kwijtraken. ■

DE WEG NAAR MEER GELUK

‘Waar u zich ook bevindt op het pad dat naar het erfgoed van het eeuwige leven leidt, u hebt de gelegenheid om veel mensen het pad naar groter geluk te wijzen. Als u kiest om een verbond met God te sluiten of na te komen, dan kiest u ook of u een erfenis van hoop nalaat aan hen die uw voorbeeld kunnen volgen.’

President Henry B. Eyring, eerste raadgever in het Eerste Presidium, ‘Een kostbaar erfgoed van hoop’, *Liahona*, mei 2014, 22.

Ouderling
Richard J. Maynes
van het Presidium
der Zeventig

Het eerste visioen

SLEUTEL TOT WAARHEID

Laten we de vele waardevolle waarheden die we aan het eerste visioen van Joseph Smith te danken hebben, niet vergeten of voor vanzelfsprekend aannemen.

Profeten voorzagen en voorzegden in de loop van de geschiedenis dat in de laatste dagen de herstelling van het volle evangelie van Jezus Christus zou plaatsvinden. Daarom zou de herstelling geen verrassing moeten zijn voor hen die de Schriften bestuderen. Tientallen profetische uitspraken in het Oude Testament, het Nieuwe Testament en het Boek van Mormon voorspellen duidelijk de herstelling van het evangelie.¹

In de jaren 1790, ongeveer 2400 jaar nadat koning Nebukadnezar in een droom had gezien dat 'de God van de hemel [...] een Koninkrijk [zou] doen opkomen dat voor eeuwig niet te gronde [zou] gaan' (Daniël 2:44), begon er in de Verenigde Staten een serie godsdienstige opwekkingen die tientallen

jaren zou duren. Geschiedkundigen noemen deze opwekkingen de Second Great Awakening [tweede grote opwekking]. Joseph Smith en zijn familieleden waren erg godsdienstig en gingen naar deze opwekkingsdiensten, maar hoorden daar tegenstrijdige denkbeelden over ons heil.

Joseph werd sterk beïnvloed door de leringen en woorden van zijn vader, die onder de nieuw opgerichte sekten de oude orde van Jezus Christus en zijn apostelen zocht, maar niet kon vinden. Joseph luisterde tijdens de gezamenlijke Schriftstudie in het gezin goed en overpeinsde wat hij hoorde. Toen hij twaalf was, begon hij zich zorgen te maken om zijn zonden en het welzijn van zijn onsterfelijke ziel, wat hem ertoe bracht om zelf de Schriften te onderzoeken.

Toen Joseph Smith de Schriften onderzocht, besloot hij 'de aanwijzing van Jakobus [...] op [te] volgen, dat wil zeggen, God erom bidden.'

Bij zijn onderzoek van de Schriften besloot hij 'de aanwijzing van Jakobus [...] op [te] volgen, dat wil zeggen, God erom bidden' (Geschiedenis van Joseph Smith 1:13; zie ook Jakobus 1:5). De daaropvolgende verschijning van God de Vader en zijn Zoon, de Heer Jezus Christus, aan Joseph luidde de bedeling van de volheid der tijden in.

Vier beschrijvingen

De profeet Joseph Smith heeft voor zover bekend vier beschrijvingen van het eerste visioen opgeschreven of gedictieerd. Daarnaast hebben zijn tijdgenoten hun herinneringen aan Josephs woorden over het visioen opgeschreven; er zijn verslagen van vijf van hen bekend. Het is een zegen om deze verslagen te hebben. Hierdoor is het eerste visioen van Joseph het best gedocumenteerde visioen in de geschiedenis. Ik moedig u aan om op history.lds.org meer te lezen over de beschrijvingen en te zien hoe zij samen een vollediger beeld geven.

In Gospel Topics staat er onder het lemma

'Verschillende beschrijvingen van het eerste visioen': 'De verschillende beschrijvingen van het eerste visioen vertellen alle hetzelfde verhaal, maar hebben uiteraard elk hun eigen nadruk en details. Geschiedkundigen verwachten dat iemand die in de loop van meerdere jaren in verschillende situaties aan een wisselend publiek over een ervaring vertelt, telkens de nadruk op andere aspecten van die ervaring zal leggen en details zal vermelden die hij niet eerder had genoemd. Verschillen zoals die tussen de beschrijvingen van het eerste visioen bestaan ook in de diverse weergaven in de Schriften van het visioen van Paulus op de weg naar Damascus en wat de apostelen op de berg der verheerlijking zagen en hoorden. Maar ondanks die verschillen is de rode lijn van het eerste visioen in alle beschrijvingen consistent. Sommigen beweren ten onrechte dat variaties in het verhaal bewijzen dat het verzonnen is. Maar het tegendeel is waar. Dankzij de uitgebreide geschiedkundige verslaglegging weten we meer over deze bijzondere gebeurtenis dan als deze minder goed gedocumenteerd was.' ('Verschillende beschrijvingen van het eerste visioen', Gospel Topics, lds.org/topics.)²

Beschrijving uit 1832

Allereerst is de beschrijving uit 1832 de oudste beschrijving van het eerste visioen. Zij maakt deel uit van een autobiografie die zes pagina's beslaat en grotendeels in Joseph handschrift is geschreven. De kerk heeft dit document al sinds het geschreven is in haar bezit. Na de trek van de pioniers naar het westen lag het jarenlang in een koffer en was het bestaan ervan niet algemeen bekend totdat het in 1965 in een proefschrift werd gepubliceerd. Sindsdien is het veelvuldig gepubliceerd, onder meer op LDS.org en in *The Joseph Smith Papers*.

In dit document vertelt Joseph over zijn verontrusting omdat hij niet weet hoe hij

vergeving van de Heiland moet krijgen. Hij getuigt: 'De Heer opende de hemelen voor mij en ik zag de Heer.'³ Sommigen hebben deze uitspraak zo uitgelegd dat hij betekent dat Joseph slechts één goddelijke persoon gezien zou hebben. Maar als we hem in het licht van de andere documenten lezen, kunnen we onder deze zinsnede verstaan dat God de Vader de hemelen opende en zijn Zoon, Jezus Christus, aan Joseph openbaarde.

Deze beschrijving legt prachtig veel nadruk op de verzoening van de Heiland en de persoonlijke verlossing die Hij Joseph bood. Er staat onder meer: 'De Heer [...] sprak tot mij, en zei: "Joseph, mijn zoon, uw zonden zijn u vergeven. [...] Ik ben voor de wereld gekruisigd, zodat eenieder die in mijn naam gelooft, het eeuwige leven kan ontvangen.' Joseph getuigde dat hij vreugde en liefde ondervond, maar niemand kon vinden die hem geloofde. 'Mijn ziel was met liefde vervuld, en vele dagen lang verheugde ik mij bijzonder en de Heer was bij mij. Maar ik kon niemand vinden die in mijn hemelse visioen wilde geloven. Niettemin overwoog ik deze dingen in mijn hart.'⁴

Beschrijving uit 1835

Het volgende relaas is Josephs beschrijving van zijn visioen aan Robert Matthews, die in 1835 een bezoek aan Kirtland (Ohio, VS) bracht. Het is door zijn klerk in Josephs dagboek opgeschreven. Het is niet in eerdere edities van Josephs geschiedenis opgenomen en pas in de jaren zestig van de vorige eeuw voor het eerst in *BYU Studies* gepubliceerd. In dit verslag getuigt Joseph dat God eerst aan hem verscheen, en dat hij daarna ook de Heiland zag: 'Ik riep de Heer in vurig gebed aan. Er verscheen een kolom van vuur boven mijn hoofd; die rustte op me, en vervulde me met onuitsprekelijke vreugde. Middenin deze vuurkolom, met vlammen overal in het rond die echter niets verteerden, verscheen een persoon. En er verscheen een persoon die op de eerste leek. En Hij zei tegen mij: "Uw zonden zijn u vergeven." In dit relaas vermeldt Joseph ook: "Ik zag in dit visioen veel engelen."⁵

Beschrijving uit 1838

De beschrijving uit 1838 is de bekendste. Zij komt uit Josephs Manuscript History. De eerste versie werd begin 1838 geschreven, nadat Joseph Kirtland ontvlucht was, en de tweede versie werd in 1838, kort na zijn vlucht uit Missouri, geschreven. Het verslag werd dus geschreven

in een tijd van grote tegenstand. Het werd voor het eerst in 1842 in *Times and Seasons*, de krant van de kerk in Nauvoo (Illinois), gepubliceerd. Het werd bovendien in 1851 in de Parel van grote waarde opgenomen, wat oorspronkelijk een brochure voor Britse heiligen was. Het werd in 1880 als Schriftuur gecanoniseerd.

In *The Joseph Smith Papers* zijn meerdere versies van dit verslag gepubliceerd. Net als in het verslag uit 1835 staat de vraag welke kerk juist is centraal. Als geschiedenis van de kerk, en niet alleen van Joseph, richt dit verslag zich 'op het visioen als het begin van de "opkomst en groei van de kerk"'.⁶ Daarom staat er niets in over de vergiving van Josephs zonden, die wel in de vorige twee beschrijvingen wordt genoemd.

Beschrijving uit 1842

En ten laatste is de beschrijving uit 1842 in antwoord op een verzoek om informatie van John Wentworth, redacteur van de *Chicago Democrat*. Joseph schreef hem een brief die niet alleen de geloofsartikelen bevatte, maar ook een beschrijving van zijn eerste visioen. De brief werd in 1842 in de *Times and Seasons* gepubliceerd. Met toestemming van Joseph werd hij in 1844 opnieuw gepubliceerd door de historicus Daniel Rupp, in zijn boek over christelijke kerken in de Verenigde Staten.⁷ Deze beschrijving was bestemd voor een publiek dat niet op de hoogte van mormoonse geloofspunten was. Zij werd geschreven in een periode waarin het, wat de tegenstand tegen de profeet betreft, prettig stil was.

Net als in andere beschrijvingen, vermeldt Joseph dat hij in de war was geweest en dat er in antwoord op zijn gebed twee personen verschenen: 'Ik ging geheel op in een hemels visioen, waarin ik twee glorierijke personen zag die elkaars exacte evenbeeld waren, omringd door een lichtglans die de helderheid van de middagzon overtrof. Ze zeiden dat alle godsdienstige groeperingen in verkeerde leerstellingen geloofden en dat geen ervan door God als zijn kerk en koninkrijk erkend werd. Ik kreeg de uitdrukkelijke opdracht om mij "bij geen daarvan aan te sluiten", en ik kreeg de belofte dat de volheid van het evangelie in de toekomst aan mij bekendgemaakt zou worden.'⁸

Het is een zegen om deze beschrijvingen van het eerste visioen te hebben. Net zoals de verschillende evangeliën in het Nieuwe Testament samen een vollediger beeld van Christus' leven en bediening geven, voegt elke beschrijving

van Josephs eerste visioen unieke details en perspectief aan de hele ervaring toe. Samen vertellen zij Josephs consequente, harmonieuze verhaal. Ze beklemtonen allemaal dat er verwarring en strijd onder christelijke kerken was; dat Joseph wilde weten of een van die kerken juist was, en zo ja, welke; dat hij de Schriften onderzocht en bad; dat er een licht uit de hemel kwam; en dat er hemelse personen aan hem verschenen en zijn gebed beantwoordden.

‘Ik kon het niet loochenen’

De gecanoniseerde versie van 1838 van Joseph Smiths beschrijving van het eerste visioen is de krachtigste leer-ervaring die iemand op aarde kan krijgen. Deze ervaring heeft Josephs leven veranderd, heeft mijn leven veranderd, en ik weet dat het uw leven zal veranderen als u de Heer vraagt of het waar is.

Zoals in het document ‘Verschillende beschrijvingen van het eerste visioen’ op LDS.org staat: ‘Joseph Smith heeft herhaaldelijk getuigd dat hij een bijzonder visioen van God de Vader en zijn Zoon Jezus Christus heeft gezien. Op grond van geschiedkundig onderzoek kunnen noch de waarheid van het eerste visioen noch de bezwaren ertegen worden bewezen. Iedere oprechte waarheidszoeker die wil weten of het getuigenis van Joseph Smith waar is, zal het verslag moeten bestuderen en dan voldoende geloof in Christus moeten oefenen om God in oprecht, nederig gebed te vragen of het verslag waar is. Wie vraagt met het vaste voornemen om te handelen naar het antwoord dat de Heilige Geest openbaart, zal weten dat het visioen van Joseph Smith waar is. Op deze manier kan iedereen weten dat Joseph Smith de waarheid sprak toen hij zei: “Ik had een visioen gezien; ik wist het, en ik wist dat God het wist, en ik kon het niet loochenen” [Geschiedenis van Joseph Smith 1:25].’

President Joseph F. Smith (1838–1918) heeft gezegd: ‘Het belangrijkste wat er in de wereld sedert de opstanding uit het graf van de Zoon van God, en zijn hemelvaart, heeft plaatsgevonden, is de verschijning van de Vader en de Zoon aan de jonge Joseph Smith.’⁹

Waarheden uit het eerste visioen

Het is een verbazende en verhelderende ervaring om te analyseren wat we uit deze heilige, ontzagwekkende belevens leren. Ik wil een aantal leringen uit het eerste visioen

op een rijtje zetten over de eeuwige aard van onze hemelse Vader en zijn Zoon, Jezus Christus; het bestaan van Satan; de strijd tussen goed en kwaad; en andere belangrijke aspecten van het heilsplan.

We leren dat de Schriften waar zijn, dat we ze letterlijk kunnen nemen en dat we ze toe kunnen passen.

We leren dat we door overpeinzing van de Schriften kracht en inzicht opdoen.

We leren dat alleen kennis niet voldoende is; en dat handelen naar wat we weten Gods zegeningen tot gevolg heeft.

We leren op God te vertrouwen en zien naar Hem op voor een antwoord op de belangrijkste levensvragen, en ons vertrouwen niet in de mens te stellen.

We leren dat gebeden op grond van onwankelbaar geloof en volgens de wil van onze hemelse Vader verhoord worden.

We leren dat Satan echt bestaat en dat hij werkelijk de macht heeft om de fysieke wereld, inclusief ons, te beïnvloeden.

WAT JOSEPH TE WETEN KWAM

‘In die tijd [van het eerste visioen], hoe kort of lang dat ook geduurd mag hebben, kwam Joseph meer te weten over de aard van God dan alle geleerde theologen bij elkaar te weten waren gekomen.’

President Gordon B. Hinckley (1910–2008), ‘Inspirerende gedachten’, *Liahona*, april 1997, 3.

We leren dat Satans macht beperkt is en dat Gods macht groter is.

We leren dat Satan voor niets terugdeinst om Gods werk te vernietigen en dat Satan moet hebben geweten hoe belangrijk Joseph Smith als profeet van de herstelling zou zijn.

We leren dat we Satan kunnen overwinnen door God aan te roepen en volledig in Hem te geloven en op Hem te vertrouwen.

We leren dat licht het duister verjaagt.

We leren dat God de Vader en Jezus Christus twee afzonderlijke en verschillende wezens zijn die qua uiterlijk sprekend op elkaar lijkend.

We leren dat we naar Gods beeld geschapen zijn.

We leren dat Christus herrezen is.

We leren dat God ons persoonlijk kent en onze behoeften en zorgen kent. Hij noemde Joseph bij naam.

We leren wat de relatie tussen de Vader en de Zoon is. Jezus eerbiedigt de wensen van zijn Vader, en de Vader communiceert via zijn Zoon met stervelingen op aarde.

We leren dat de Vader Jezus Christus liefheeft, want Hij noemde Jezus zijn geliefde Zoon.

We leren dat de ware kerk van Jezus Christus, die Hij oorspronkelijk had opgericht, niet op aarde was in de tijd van Joseph Smith, wat bevestigt dat de door de apostel Paulus voorspelde grote afval inderdaad had plaatsgevonden.

We leren dat als we genoeg naar Gods inbreng in ons leven verlangen, Hij aan ons een koers voor onze groei zal openbaren. Alle kerken en sekten in de tijd van Joseph waren verkeerd.

We leren dat elke tijdsbedeling Gods visioenen, zegeningen en heerlijkheden ontvangt.

We leren hoe God zijn profeten kiest.

We leren dat God rechtschapen mensen kiest die een rein hart hebben, en een

rechtvaardig verlangen om zijn werk te doen, wat de Bijbelse lering bevestigt dat God naar het hart kijkt en niet op basis van uiterlijk of sociale status kiest (zie 1 Samuel 16:7).

Het eerste visioen van Joseph Smith is de sleutel tot veel waarheden die eeuwenlang verborgen zijn gebleven. Laten we de vele waardevolle waarheden die we aan het eerste visioen van Joseph Smith te danken hebben niet vergeten of voor vanzelfsprekend aan nemen. ■

Naar een toespraak, gehouden tijdens een devotionaal voor jongvolwassenen op 1 mei 2016 in de Tabernakel te Salt Lake City. De hele tekst en de video staan op lds.org/broadcasts. Voor de volledige Engelstalige tekst van de vier beschrijvingen van het eerste visioen, zie history.lds.org/firstvision.

NOTEN

1. Zie bijvoorbeeld Deuteronomium 4:27–31; Jesaja 60–62; Jeremia 30–33; Ezechiël 37:15–28; Amos 9:11; Maleachi 3:1; Mattheüs 17:11; Markus 9:12; Handelingen 3:19–21; Romeinen 11:25–27; Efeze 1:9–10; 2 Thessalonicenzen 2:1–3; Openbaring 14:6; 1 Nephi 13:34–42; 2 Nephi 26:14–17; Jakob 6:1–4; 3 Nephi 21.
2. ‘Verschillende beschrijvingen van het eerste visioen’, Gospel Topics, lds.org/topics.
3. Joseph Smith, in *Histories, Volume 1: Joseph Smith Histories, 1832–1844*, deel 1 van de serie Histories van *The Joseph Smith Papers*, samengesteld door Dean C. Jessee, Ronald K. Esplin en Richard Lyman Bushman (2012), 12–13; zie ook Dean C. Jessee, ‘The Earliest Documented Accounts of Joseph Smith’s First Vision’, in John W. Welch en Erick B. Carlson, red., *Opening the Heavens: Accounts of Divine Manifestations, 1820–1844* (2005), 1–34; ‘Verschillende beschrijvingen van het eerste visioen’, Gospel Topics, topics.lds.org.
4. Zie Joseph Smith, in *Histories, Volume 1: Joseph Smith Histories, 1832–1844*, 12–13; zie ook ‘Verschillende beschrijvingen van het eerste visioen’, Gospel Topics, topics.lds.org.
5. Zie Joseph Smith, in *Journals, Volume 1: 1832–1839*, deel 1 van de serie Journals van *The Joseph Smith Papers*, samengesteld door Dean C. Jessee, Ronald K. Esplin en Richard Lyman Bushman (2008), 88; zie ook ‘Verschillende beschrijvingen van het eerste visioen’, Gospel Topics, topics.lds.org.
6. ‘Verschillende beschrijvingen van het eerste visioen’, Gospel Topics, lds.org/topics.
7. Zie I. Daniel Rupp, *He Pasa Ekklesia: An Original History of the Religious Denominations at Present Existing in the United States* (1844), 404–410.
8. *Histories, Volume 1: Joseph Smith Histories, 1832–1844*, 494; zie ook ‘Verschillende beschrijvingen van het eerste visioen’, Gospel Topics, topics.lds.org.
9. *Leringen van kerkpresidenten: Joseph F. Smith* (1998), 14.

HET getrouwe HOGERAADSLID

*Ik heb een belangrijke les over 'tillen uit stand' geleerd
van een getrouwe hogepriester in Duitsland.*

Donald A. Coe

In oktober 2008 luisterde ik naar de uitzending van de priesterschapsbijeenkomst van de algemene conferentie. President Dieter F. Uchtdorf, tweede raadgever in het Eerste Presidium, sprak over dienen in de kerk. Hij vertelde hoe hij en enkele andere broeders hadden geprobeerd een zware piano te verplaatsen. Toen al hun pogingen mislukten, stelde iemand voor om gewoon dicht bij elkaar te gaan staan en te 'tillen uit stand'.¹

President Uchtdorf legde toen uit dat we overal in de kerk kunnen dienen, waar we ook worden geroepen. Sommige mensen hebben het idee dat ze beter zouden kunnen dienen als ze maar geroepen werden voor iets waar ze hun niet geringe talenten in kwijt konden. 'Geen enkele roeping is beneden onze stand', zei hij. 'Elke roeping biedt ons een kans om te dienen en te groeien.'²

Terwijl president Uchtdorf zo sprak, moest ik terugdenken aan de tijd dat ik een onopvallend lid van de kerk leerde kennen dat bereid was om uit stand te tillen, waar dat dan ook mocht zijn.

In 1985 was ik als Amerikaans legerofficier in een klein stadje in Duitsland gestationeerd. Tien jaar daarvoor had ik in Duitsland een zending vervuld. Toen ik in 1983 als soldaat met mijn vrouw, Debra, en onze twee jonge dochters arriveerde, vielen we onder een gemeente voor mormoonse militairen met ongeveer honderd leden. Na twee jaar besloten we geheel in de Duitse cultuur op te gaan en begonnen we de kleine gemeente

Bad Kreuznach, met ongeveer 12 leden, te bezoeken.

Na ongeveer twee weken daar zagen we een nieuw gezicht. Hij was halverwege de veertig; hij bleek het hogeraadslid te zijn dat aan onze gemeente was toegewezen. Hij had geen ringzaken te doen, hij kwam gewoon op bezoek. Na de kerk spraken we even met elkaar, en toen we afscheid namen dacht ik dat we hem pas over een half jaar weer zouden zien.

Maar de week daarop was het hogeraadslid er weer. Het bleek dat hij ongeveer een uur rijden bij ons stadje vandaan woonde. Zolang hij hogeraadslid was, kwam hij twee tot drie keer per maand naar onze gemeente. Hij was vriendelijk, bescheiden en bemoedigend. Hij sprak altijd met elk lid van de gemeente. En omdat de gemeente zo klein was, werd hij vaak gevraagd om een toespraak te houden. Ik was onder de indruk van zijn toewijding en gaf hem in gedachten de bijnaam 'het getrouwe hogeraadslid'.

Een keer bezocht hij 's ochtends onze bijeenkomsten en kwam toen om 18.00 uur terug voor een doopdienst. In de tussentijd was hij naar een andere gemeente geweest. Ik geef toe dat ik me wel eens afvroeg: 'Heeft hij de ringpresident tegen de haren ingestreken? Waarom is hij anders toegewezen aan de kleinste en meest afgelegen gemeente in de ring?' Misschien was hij wel niet die intelligente, nederige en aimabele man waarvoor ik hem aanzag. Misschien vond hij zijn eigen wijk niet fijn en gebruikte hij zijn taak als excuus om er niet heen te gaan. Ik kwam

er niet achter, dus aanvaardde ik het maar gewoon.

Een paar weken na deze doopdienst kwam ik een keer na middernacht op zondagochtend thuis. Ik was op oefening geweest bij de grens tussen Oost- en West-Duitsland en ik had er drie en een half uur over gedaan om thuis te komen. Uitgeput liep ik de deur binnen. Mijn vrouw, Debra, was nog op. Ze zei dat 'het getrouwe hogeraadslid' had gebeld. Hij wilde me graag spreken. 'Voor of na de kerk?', vroeg ik. De kerk begon om tien uur. Ik hoopte dat het na de kerk zou zijn zodat ik tot half negen kon slapen.

'Voor', zei ze.

'Half tien?'

'Nee. Hij moet ook nog ergens anders heen in de ring. Hij vroeg of je naar zijn kantoor in Frankfurt kon komen. Hij zei dat je naar ingang 5 moest gaan.'

'Hoe laat?', vroeg ik.

'Zes uur', antwoordde ze.

Toen had ik 'm echt zitten. Het was nu al half een 's nachts. Als ik om zes uur op die afspraak wilde zijn, moest ik dus om half vijf m'n bed uit. Dan kon ik nog maar minder dan vier uur slapen. Wat moest ik doen? Ik had niet eens een telefoonnummer om hem de volgende ochtend te bellen om te zeggen dat ik niet zou komen. Ik dumpte m'n kleding bij het bed en ging liggen zonder de wekker te zetten. Terwijl ik daar lag, gingen deze gedachten door m'n hoofd:

Als ik niet naar 'het getrouwe hogeraadslid' zou gaan, wat zou er dan gebeuren? Als ik niet kwam opdagen, wist ik zeker dat hij zijn tijd goed zou kunnen gebruiken. De volgende keer dat ik hem sprak en uitlegde waarom ik niet was gekomen, zou hij zeggen: 'Natuurlijk, ik begrijp het volkomen. Als ik had geweten dat je pas zo laat thuis zou zijn, had ik je nooit gevraagd om te komen. We kunnen nu wel even met elkaar spreken.' En trouwens, ik was niet eens *echt* lid van de gemeente. Onze lidmaatschapskaarten waren daar wel en we gingen elke week naar de kerk, maar we waren buitenlanders, ons Duits was wanstaltig, en over vijf of zes maanden zouden we weer verhuizen.

Ik zette de wekker op half vijf, omdat ik 'het getrouwe hogeraadslid' echt respecteerd. Hoe zou ik zijn voorbeeld niet kunnen volgen?

Mijn geweten was bijna gesust. Nog een paar minuten en ik zou in slaap vallen. Toen dacht ik aan de bijnaam die ik hem had gegeven en alle keren dat 'het getrouwe hogeraadslid' naar de gemeente was gekomen sinds we daar naar de kerk gingen. Hij was die zondagavond naar de doopdienst gekomen. Hij was midden in de week naar een activiteit van de gemeente gekomen. Hij sprak altijd met alle leden en moedigde hen aan en inspireerde hen. Hij leek nooit kritisch of onverschillig te zijn. Hij toonde respect voor de gemeentepresident en zijn werk. Als het voor hem een teleurstelling was om aan deze kleine gemeente te zijn toegewezen, liet hij dat in ieder geval nooit merken.

Ik kwam uit bed en liep naar het dressoir waar mijn wekker stond. Ik zette de wekker op half vijf. Mijn besluit om naar 'het getrouwe hogeraadslid' toe te gaan kwam niet voort uit bezorgdheid wat hij zou zeggen of doen als ik niet verscheen. Als we verhuisd waren, zou ik hem waarschijnlijk nooit meer iets van hem zien of horen. Ik besloot om over minder dan vier uur op te staan en 80 km naar zijn kantoor te rijden omdat ik hem echt respecteerd voor wat hij was, 'het getrouwe hogeraadslid'. Hoe zou ik zijn voorbeeld niet kunnen volgen?

Op een dag werd ze door 'het getrouwe hogeraadslid' gebeld. Hij was net als ring-president geroepen. Hij had voorzichtig naar haar gezondheid geïnformeerd en weigerde genoeg te nemen met 'het gaat wel'. Elke stellige verze-

Om zes uur die zondagochtend kwam ik bij ingang 5 waar een bewaker met een machinegeweer stond. Hij keek naar mijn Amerikaanse militaire kentekenplaat. Misschien vroeg hij zich af of ik verdwaald was. Was 'het getrouwe hogeraadslid' toch maar niet gekomen? Nog geen twee minuten later parkeerde hij zijn auto naast de mijne. 'Goedemorgen, Don', zei hij. 'Zullen we naar mijn kantoor gaan?' De bewaker opende het hek en liet ons binnen.

Na wat praten over koetjes en kalfjes en een rondleiding door zijn kantoorgebouw vertelde hij waarom hij me had laten komen. Hij zei dat hij mij als raadgever van de gemeentepresident riep. Niet als eerste of tweede raadgever, maar als enige raadgever. Voor onze komst naar Duitsland waren er maar twee priesterschapsleiders in de gemeente, en om beurten waren ze steeds een paar jaar gemeentepresident en quorumpresident ouderlingen.

Ik aanvaardde de roeping en deed m'n best tot ik drie maanden later weg moest voor een training van twee maanden in de Verenigde Staten.

Toen ik weg was, werden mijn vrouw en jongste zoon allebei ziek. Mijn zoon moest voor behandeling naar een ziekenhuis op bijna 100 km van onze basis. Debra is een sterke legervrouw, dus ze klaagde niet en vroeg me ook niet om naar Duitsland terug te komen. Het is zelfs zo dat ik pas hoorde wat *zij* had toen ik weer thuis kwam. Na een bezoek aan het plaatselijke ziekenhuis had de arts haar naar huis gebracht, omdat hij het niet aandurfde haar zelf te laten rijden. De gemeentepresident en ZHV-presidente hadden beiden hun hulp aangeboden, maar dat had ze beleefd afgeslagen. Naast de taal- en cultuurbarrières wilde Debra niemand tot last zijn.

kering van Debra werd beantwoord met een vriendelijke maar vastbesloten vraag naar hoe het nu echt met het gezin ging. Uiteindelijk zei hij: 'Debra, je moet de gemeente jou laten helpen. Ze willen echt helpen en het zal de saamhorigheid in de gemeente versterken als ze wat voor je kunnen doen.' Dankbaar accepteerde ze hun hulp.

Toen ik uit de Verenigde Staten terugkwam, bleven we nog twee maanden in de gemeente voordat we naar een grotere stad verhuisden.

Mijn herinneringen aan die periode in mijn leven vervaagden toen ik wat naar voren leunde en weer ging luisteren naar de stem van president Uchtdorf uit de speakers. Ik was erg onder de indruk van de strekking van zijn boodschap. In tegenstelling tot andere keren dat ik me had afgevraagd in hoeverre de woorden van een spreker overeenkwamen met zijn of haar daden (in het bedrijfsleven, het leger, en ja, zelfs sommige toespraken in de kerk), had ik geen enkele twijfel over deze boodschap van president Uchtdorf. Het was niet alleen dat president Uchtdorfs accent me aan Duitsland en mijn ervaring met 'het getrouwe hogeraadslid' deed terugdenken. Het was het feit dat president Uchtdorf 'het getrouwe hogeraadslid' *was*. Het industriecomplex waar we elkaar die zondagochtend ontmoetten, was de luchthaven van Frankfurt, waar hij gezagvoerder bij de Lufthansa was.

Ik kan eerlijk zeggen dat ik nooit iemand heb gekend die nederiger en getrouwer de daad bij zijn woord voegde. Ik was dankbaar een belangrijke les geleerd te hebben over wat het betekent om te 'tillen uit stand'. ■

NOTEN

1. Dieter F. Uchtdorf, 'Tillen uit stand', *Liahona*, november 2008, 53.
2. Dieter F. Uchtdorf, 'Tillen uit stand', 56.

Mikael is arts en wetenschapper. Hij is in neuro-oncologie gespecialiseerd en heeft een doctoraat in moleculaire biologie. Hij ontvangt patiënten met een hersentumor aan het Dana-Farber Cancer Institute, het ziekenhuis voor kankerpatiënten van de Harvard University, en doet onderzoek naar kankerbestrijdende medicijnen.

FOTOGRAAF LESLIE NILSSON

Mikael Rinne

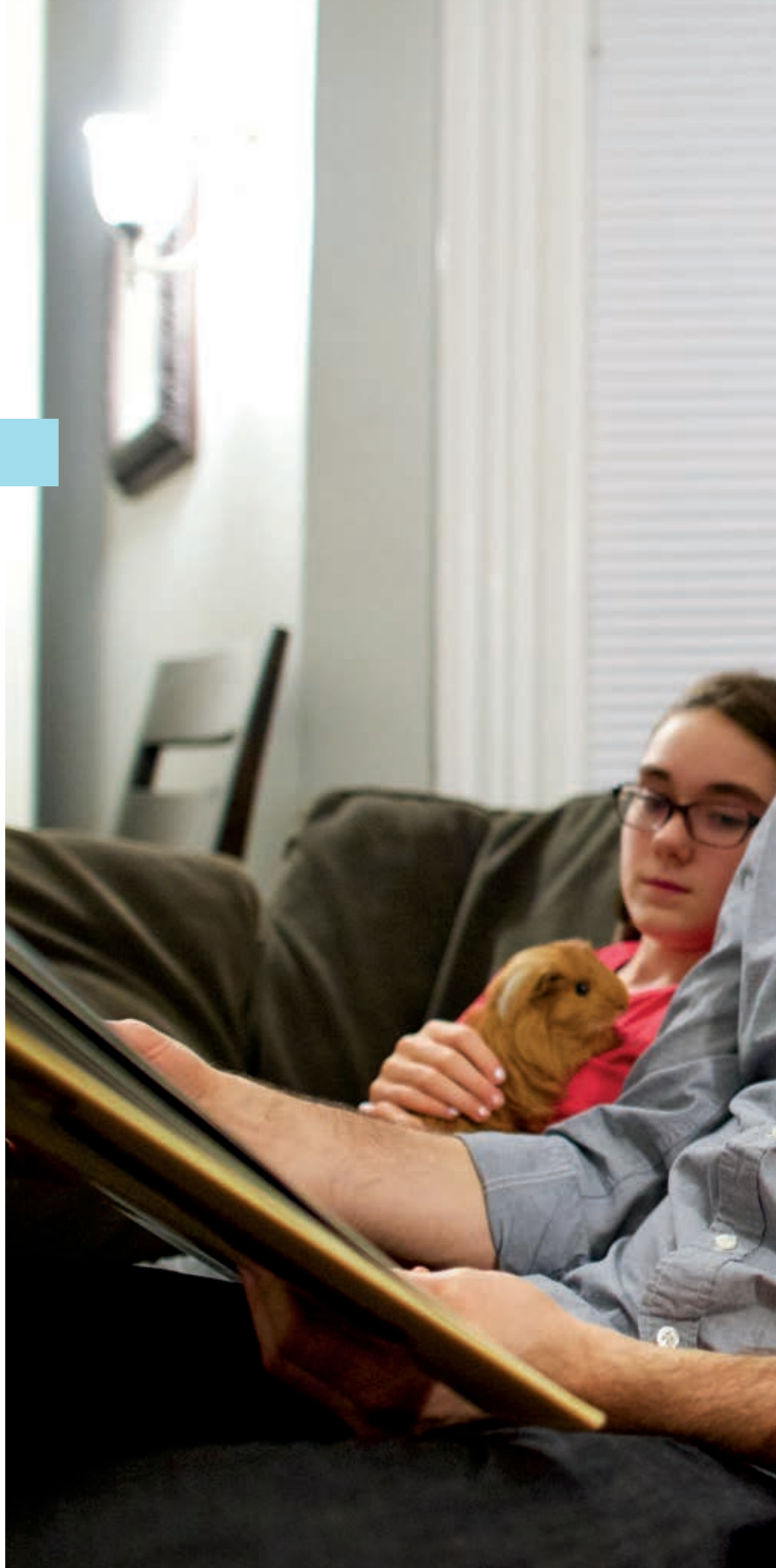
Massachusetts (VS)

Men beweert dat geloof en wetenschap in strijd met elkaar zijn. We kunnen de indruk krijgen dat de wetenschap alle antwoorden heeft, dat de mens alles weet. Maar er is veel meer dat we niet weten.

Als bisschop praat ik met leden die een geloofscrisis doormaken. Ze zeggen: 'Ik ben wetenschappelijk ingesteld, dus ik vind het moeilijk om te geloven.' Het is soms nuttig als ze weten dat hun bisschop wetenschapper aan Harvard is en in God gelooft. Daardoor beseffen ze: 'Ik kan geloven en toch een intellectueel zijn.'

Lees meer over Mikael in de onlineversie van de *Liahona* op lds.org/go/61736.

Lees 'Wetenschap en onze zoektocht naar waarheid' in de *Liahona* van juli 2016 op lds.org/go/49m.

Ik kon haast niet geloven dat mijn familie me hielp met iets wat zoveel voor me betekende.

DE KERK SCHOONMAKEN EN IN HET EVANGELIE ONDERWIJZEN

Ik stond op een zaterdagmiddag klaar om met mijn familie naar het strand te gaan. Ze waren van Amazonas naar La Guaira gereisd om een paar dagen met mij door te brengen. De zon scheen en er stond een aangenaam zeebriesje. Ik vond het leuk om te zien dat mijn zussen er zin in hadden.

Toen we onderweg waren, herinnerde ik me plots dat ik het kerkgebouw die dag moest schoonmaken. Ik had de keuze: mijn taak doen of met mijn familie naar het strand gaan. Ik besloot er met mijn moeder en zussen over te praten. Ze hadden nog nooit een mormoonse kerk bezocht en boden enthousiast hun hulp aan, zolang we daarna rechtstreeks naar het strand gingen.

Toen we de kerk binnengingen, legde ik uit wat er moest gebeuren en hoe ze dat moesten doen. Wat een snel karweitje had moeten zijn,

duurde uiteindelijk vier uur omdat ze zoveel interesse hadden! Ik toonde mijn familie de verschillende ruimtes, de schilderijen en de doopvont. Ik was dolgelukkig. Ik kon haast niet geloven dat mijn familie me hielp met iets wat zoveel voor me betekende. Terwijl we daar waren, leerden mijn tienerzussen, Thalia en Gineska, enkele lofzangen. Ze stelden me ook vragen over de kerk.

Op zondag ging mijn familie voor het eerst mee naar de kerk. Ze voelden zich meteen thuis. De jonge vrouwen verwelkomden mijn zussen hartelijk. De zendelingzusters spraken met hen en maakten een afspraak voor de volgende dag. We hielden gezinsavond en ik leerde hen hoe ze moesten bidden. We baden vaak samen. We luisterden ook naar lofzangen en bekeken kerkvideo's.

Voor mijn familie naar huis terugkeerde, nam ik ze mee naar de

Caracastempel. Ik getuigde van de zegeningen van de tempel en spoorde ze aan om in Amazonas naar de kerk te gaan.

Toen ze weg waren, nam ik contact op met de zendelingen in hun gebied. De zendelingen en leden van de wijkraad bezochten mijn familie en begeleidden hen op het pad naar bekering. Mijn zussen baden vurig dat mijn vader hun de toestemming zou geven om zich te laten dopen.

Dankbaar en dolgelukkig reisde ik naar Amazonas om Thalia en Gineska te dopen. Hun ogen schitterden van hoop en dankbaarheid ten opzichte van onze hemelse Vader, omdat Hij hen naar het evangelie geleid had. Doordat we samen de kerk hadden schoongemaakt, was onze familieband hechter geworden. Ik zal die ervaring nooit vergeten, en mijn zussen ongetwijfeld evenmin. ■ Armando Córcega, La Guaira (Venezuela)

CHRISTELIJK MOEDERSCHAP

Ik veegde de pretzels, cornflakes, popcorn en chips bij elkaar.

'Nee. Ik heb daar niets van gegeten', zei ik toen ik alles met een stoffer en blik opveegde.

Mijn man, die aan tafel zat, zei zachtjes: 'Dat is het offer van een moeder.'

Ik ging rechtop staan. 'Wat?' vroeg ik.

Hij sprak nu luider en duidelijker tussen de hapen van zijn ontbijt door: 'Dat doen moeders nou eenmaal. Zij ruimen de rommel op die ze zelf niet gemaakt hebben — net als de Heiland.'

Dat vond ik enigszins diepzinnig. Ik had blij moeten zijn dat het opvegen van kruimels christelijker was dan ik dacht. Maar in plaats daarvan voelde ik me schuldig. Ik voelde me niet prettig met de vergelijking. Hoe vaak had ik niet tegen mijn man of mezelf gezegd wat ik allemaal voor de kinderen had gedaan, in de hoop op wat waardering en erkenning? Het

was toch niet verkeerd om wat dankbaarheid van de kinderen te verwachten? Maar op dat moment besepte ik duidelijk dat mijn verlangen op *mijn* lof en beloning was gericht, en niet op het feit dat zij dankbaarheid moesten leren. Maar de Heiland verwachtte nooit lof en eer. Hij vroeg er niet om en verwachtte het niet.

Ik kan me gesprekken met mijn tieners herinneren waarbij zij alles opnoemden wat ze voor mij hadden gedaan in een poging om onder andere taken uit te komen.

Ik reageerde dan meestal met: 'Nou, als je wilt, kunnen we onze takenlijsten vergelijken. Maar dan verlies je, dus ga maar aan de slag!'

Maar toen besepte ik dat mijn motieven zelden zuiver genoeg waren voor de vergelijking van mijn man. De Heiland houdt nooit lijsten bij om zijn werk met mijn taken te vergelijken. Dan zou ik zeker altijd verliezen.

Met de bezem nog in mijn hand werd ik mij bewust van een nieuw

concept van het moederschap — moeder zijn zoals *Hij* dat zou doen. Niet voor lof en eer, erkenning, een omhelzing of zelfs maar een bedankje. Ik zou de kruimels met liefde opvegen omdat Hij dat ook zo zou doen.

Bij alles wat Hij deed was Hij gehoorzaam aan zijn Vader. Het ging nooit om Hem. De Heer repareert wat gebroken is en ruimt onze rommel op, eindeloos en met volmaakte liefde, voor zijn Vader en voor ons. Ik probeer nu mijn kinderen met de zuiverst mogelijke liefde op te voeden en te dienen. Alleen dan krijg ik het gevoel dat ik echt een christelijke moeder ben. ■

Rachel Hixon,
Arizona (VS)

Mijn man, die aan tafel zat, zei zachtjes: 'Dat is het offer van een moeder.'

W e hoorden hoe iemand ons vanuit de tuin met zwakke stem riep. We keken over de omheining en zagen een man op de grond liggen.

EEN ZEGEN VOOR EEN VREEMDE

Jaren nadat ik mij met de rest van ons gezin had laten dopen, kreeg ik een zendingsoproep naar het zendingsgebied Nigeria Port Harcourt. Op een zonnige dag kort na mijn aankomst in mijn eerste gebied gingen mijn collega en ik op pad voor ons gebruikelijke zendingswerk.

Toen we door een drukke straat liepen, hoorden we hoe iemand ons vanuit een tuin met een lage omheining eromheen met zwakke stem riep. We keken over de omheining en zagen een man van middelbare leeftijd plat op zijn buik bij het toegangshek liggen.

Hij vroeg ons om binnen te komen, maar dat konden we niet. Het hek was op slot en we vonden het ongepast om over het hek te klimmen. Ik kreeg de ingeving om het slot op het hek nog een keer te controleren. Na een paar minuten kregen we het slot eraf en konden we het hek open doen. We zagen dat de man ziek was en hulp nodig had. Hij zei dat hij inderdaad ziek was

en zo'n intense pijn had dat hij niet kon staan.

We spraken even met hem en toen hij terug zijn huis in kroop, volgden we hem. Hij vroeg of we voor hem wilden bidden. We boden aan om hem een zegen te geven. Toen we onze handen op zijn hoofd legden, voelde ik een brok in mijn keel en kon ik geen woord uitbrengen. Er kwam een angst over mij, ik begon te trillen en zweten, en tranen liepen langs mijn wangen. Het lukte me niet hardop te bidden, dus bad ik in mijn hart dat hemelse Vader mijn tong volgens zijn wil zou losmaken.

Plotseling werd mijn tong losgemaakt. Ik wist dat ik sprak, maar ik koos de woorden niet zelf. Ik hoorde alleen hoe mijn eigen stem hemelse Vader vroeg deze gekwelde man te genezen. Voor we amen zeiden, was de man in slaap gevallen. We lieten hem daar achter en gingen naar onze andere afspraken, maar zouden op de terugweg naar onze flat nog even bij hem langsgaan.

Toen we terugkwamen, zag ik tot mijn verbazing de man naar ons toe rennen; hij riep: 'Het heeft gewerkt! Het heeft gewerkt!' Onze vreugde was zo intens dat ik mijn tranen niet kon bedwingen.

In de avondmaalsdienst de zondag daarop was de bisschop op de kansel ineens stil en keek hij recht naar de deur. We keken om en zagen de man aan wie we een zegen hadden gegeven. De bisschop kende hem en was verbaasd hem in de kerk te zien. Vanaf dat moment kwam de man regelmatig naar de avondmaalsdienst en andere lessen. Na enige tijd werd ik overgeplaatst.

Ik vind het wonderbaarlijk om te zien hoe God die dag voor een wonder had gezorgd, en ik voel me nederig dat hemelse Vader me er waardig voor vond. Ik weet dat we werktuigen in Gods handen waren. De zegen van genezing was voor die man, maar de zegen van getuigenis en vreugde was voor mij. ■

Stanley Olaye (Lagos, Nigeria)

VASTEN VOOR MIJN WERK

Toen ik na mijn zending in Mozambique thuiskwam, begon ik zoals veel teruggekeerde zendelingen meteen te studeren en te werken.

Ik woonde in een Braziliaanse stad aan de grens met Paraguay en vond een baan waarbij ik voor een grote Paraguayaanse supermarkt goederen moest importeren. Ik had op mijn zending Engels geleerd, waardoor ik deze baan kon krijgen. In die periode trouwde ik, en werden we met een dochtertje gezegend.

De economische crisis in Brazilië en de inflatie van de Braziliaanse munteenheid hadden een rechtstreekse uitwerking op mijn werk. Daardoor was er minder vraag naar de producten die ik geregeld importeerde. Aan het eind van februari

van het daaropvolgende jaar had ik bijna niets meer te doen. Het stond zo goed als vast dat ik net als mijn collega's mijn baan zou verliezen. Ik maakte me zorgen dat ik mijn vrouw en dochtertje niet zou kunnen onderhouden. Ik ging zelfs op zoek naar ander werk.

Ik besprak de situatie met mijn vrouw. Ze stelde voor om te vasten. Tijdens het vasten kregen we gemoedsrust. We hadden het gevoel dat alles goed zou komen, hoewel we niet wisten hoe.

De volgende dag riep mijn manager me bij hem. Ik dacht dat het zover was — ik stond op het punt om mijn baan te verliezen. Maar tot mijn grote verbazing zei mijn manager dat hij een idee had. Aangezien ik Engels

sprak, stelde hij voor dat ik wettelijke documenten zou vertalen waarvan de vertaling normaal gezien door advocaten geregeld werd. Hij zei dat het de afdeling geld zou besparen als ik erin slaagde. Ik begon de documenten meteen te vertalen. Toen ik mijn manager de vertalingen bezorgde, was hij uitermate tevreden! En ik was dolgelukkig omdat ik mijn baan kon behouden.

Toen ik mijn loon kreeg, dat mijn laatste had kunnen zijn, zag ik tot mijn verbazing dat ik opslag gekregen had. Ik was ontroerd en dankte mijn hemelse Vader. Dankzij deze ervaring weet ik dat vasten de vensters van de hemel opent. ■

Carlos Alberto Paim Quadros,
Ponta Porã (Brazilië)

Ik weet dat vasten de
vensters van de hemel
opent.

Zelfredzaamheid en evangeliestudie

David B. Marsh

Afdeling priesterschaps- en
gezinszaken van de kerk

Een kleuterjuf zat te kijken naar haar klas met kinderen die aan het tekenen waren. Toen ze rondliep om de kunstwerken van de kinderen te bekijken, vroeg ze aan één meisje: 'Wat teken je?' 'Ik ben God aan het tekenen', antwoordde het meisje. Een beetje verbaasd zei de juf: 'Maar mensen weten toch niet hoe God eruitziet?' Zonder aarzeling antwoordde het meisje: 'Straks wel'.

Geweldig toch, om zo zelfverzekerd te zijn? In feite wil onze hemelse Vader ook dat we zelfverzekerd zijn in onze kennis van Hem. De Heer zei tegen Jeremia dat we ons niet moeten beroemen op [opschep-
pen over] onze wijsheid of kracht of rijkdom. Hij zei: 'Maar laat wie zich beroemt, zich daarop beroemen dat hij begrijpt en Mij kent' (zie Jeremia 9:23–24).

De profeet Joseph Smith (1805–1844) leert ons: 'God heeft niets aan

Joseph geopenbaard wat Hij niet aan de Twaalf bekend zal maken; ja, de minste der heiligen mag alle dingen weten zodra hij die kan verwerken. Want de dag zal komen dat niemand tegen zijn naaste hoeft te zeggen: leer de Heer kennen; want alle mensen zullen Hem kennen [...], van de laagste tot de hoogste.'¹

We worden niet zelfverzekerd in onze kennis van God zonder daar moeite voor te doen. Ouders en leerkrachten kunnen helpen, maar we zullen zelfredzame evangelielerlingen moeten worden. Net zoals we leren hoe we onszelf fysiek moeten voeden om ons lichaam in stand te houden, moeten we leren hoe we onszelf geestelijk voeden om onze geest in stand te houden.

Jaren geleden waren de zeemeewen in St. Augustine (Florida, VS) aan het verhongeren. Generaties lang hadden ze zich tegoed gedaan aan de garnalenresten die in de vissersnetten

**Een zelfredzame
evangelieleerling
worden, wil zeggen
dat we weten hoe
we onszelf geeste-
lijk kunnen voeden
en onze relatie met
God versterken.**

de zegeningen gehoord die de Heer ons in deze heilige boeken gegeven heeft, die tot in onze tijd zijn bewaard, en die het advies en de raad van een alwetende Vader bevatten. Het is toch vreemd dat zoveel van onze mensen [...] niet vertrouwd zijn met de inhoud van deze heilige boeken.’⁵

Ik leer in de kerk graag over het evangelie, maar ik raak nog enthousiaster over het evangelie als ik tijdens mijn eigen studie zelf geïnspireerde inzichten opdoe. Niets geeft me meer voldoening dan een pareltje waarheid in de Schriften te vinden dat mijn verstand verlicht en mij met de Geest van de Heer vult.

achterbleven. Op een gegeven moment trokken de garnalenvissers weg. De zeemeeuwen hadden niet geleerd om zelf te vissen; ook leerden ze hun jongen niet vissen. Het gevolg was dat deze grote, prachtige vogels stierven terwijl er overal om hen heen meer dan genoeg vis in het water was.²

We kunnen het ons niet veroorloven om als de zeemeeuwen te worden; ook mogen onze kinderen niet afhankelijk blijven van ons, of anderen, voor hun kennis van de Heer. ‘Onze inspanningen’, zei president Marion G. Romney (1897–1988), eerste raadgever in het Eerste Presidium, ‘moeten er altijd op gericht zijn dat gezonde mensen zelfredzaam worden.’³ Een zelfredzame evangelieleerling worden, wil zeggen dat we weten hoe we onszelf geestelijk kunnen voeden en onze relatie met God versterken.

President Boyd K. Packer (1924–2015), president van het Quorum der Twaalf Apostelen, heeft gezegd: ‘Geestelijke zelfredzaamheid is de kracht die de kerk in stand houdt. Als we u dat ontnemen, hoe kunt u dan de openbaring krijgen dat er een profeet van God is? Hoe kunt u antwoord op gebed krijgen? Hoe komt u het zelf te *weten*? Als we direct al uw vragen beantwoorden en oplossingen voor al uw problemen aanreiken, kan het zomaar gebeuren dat we u zwakker in plaats van sterker maken.’⁴

Hoewel we in de kerk graag leren en inspiratie ontvangen, mag dat niet onze enige bron van geestelijke voeding zijn. President George Albert Smith (1870–1951) legt uit: ‘Ik ben bang dat we ons als lid van de kerk te veel afhankelijk maken van de hulporganisaties, en van het advies en de raad van mensen buiten ons eigen huishouden. We hebben al veel over

Leren leren

Toen ik van zending terugkwam, had ik er behoefte aan om bijna wekelijks naar haardvuuravonden en devotionals te gaan om mijn spiritualiteit op peil te houden. De sprekers voedden mij met hun inzichten in het evangelie, en ik was blij met het gevoel dat die inzichten me gaven. Ik had twee jaar lang het evangelie bestudeerd en onderwezen, maar leek niet de nodige vaardigheden te hebben om mezelf regelmatig te voeden. Ik las wel in de Schriften, maar ik onderzocht ze niet echt serieus.

Evangeliestudie is een beetje als leren schilderen. Lang niet iedereen kan dat intuïtief of van nature. Het zou niet in ons opkomen om iemand een palet en kwast te geven en te verwachten dat hij of zij meteen kon schilderen. Met een zelfredzame evangelieleerling is het net zo. We kunnen niet verwachten regelmatig

bijzondere inzichten te krijgen als we ons niet eerst een paar fundamentele vaardigheden in evangeliestudie eigen maken. President Packer legt uit dat de Schriften ‘de volheid van het eeuwige evangelie bevatten, een eeuwigheid aan kennis. Maar we moeten ze leren gebruiken, anders wordt onze zoektocht een teleurstelling.’⁶

Zo was het voor mij — teleurstellend — toen ik voor het eerst licht en leiding uit mijn Schriftstudie probeerde te halen. Dus probeerde ik vast te stellen hoe de sprekers aan hun inzichten kwamen. Het duurde even, maar uiteindelijk ging ik inzien hoe zij bepaalde leerstellige uitspraken uit de Schriften haalden; hoe ze zinvolle leringen over de Heiland uit de verzen distilleerden; hoe ze richtinggevende beginselen formuleerden op basis van bewoordingen uit de Schriften; hoe ze symbolen interpreterden; en hoe ze verbanden legden tussen de leringen van de profeten en apostelen en specifieke verzen in de Schriften.

Bij het bestuderen van de Schriften en de leringen van profeten en apostelen begon ik mezelf vragen te stellen:

- Welke leerstelling wordt er in deze verzen onderwezen, en wat leer ik daaruit?
- Waar en wanneer heb ik gezien dat dit evangeliebeginsel effectief werd toegepast?
- Wat leer ik over onze hemelse Vader en zijn plan voor mijn geluk?
- Wat leer ik over Jezus Christus en zijn verzoening?

- Wat wil de Heer dat ik hieruit leer?
- Welke geïnspireerde gedachten en gevoelens krijg ik terwijl ik lees?
- Is er iets hier wat mij helpt met een probleem dat ik momenteel heb?
- Wat leer ik dat mij helpt in mijn dagelijkse leven?

Invloedrijke, overtuigende leerkrachten

Niet alleen mijn evangeliestudie veranderde, mijn onderwijs ook. Ik begon het leuker te vinden om mensen te helpen evangeliwaarheden te ontdekken waar ze iets aan hadden dan om ze te vertellen wat de Schriften voor mij betekenden.⁷ Ik vond het geweldig om te zien hoe blij anderen waren als ze iets nieuws ontdekten. Dat was, en is, een van de dingen in het lesgeven die mij de meeste voldoening geven.

Ik merkte ook dat als ik mijn toehoorders hielp om de bovenstaande vaardigheden en vragen consequent te gebruiken, ze sneller zelfredzaam in hun eigen evangeliestudie werden. Ze hoefden niet dat lange proces door te maken dat ik had doorgemaakt.

We kunnen pas onderwijzen als we geleerd hebben, en hoe beter we leren, hoe geestelijker en inspirender we onderwijzen. ‘Tracht niet mijn woord te verkondigen, maar tracht eerst mijn woord te verkrijgen, en dan zal uw tong worden losgemaakt; dan, indien u dat verlangt, zult u mijn Geest en mijn woord hebben, ja, de macht Gods om mensen te overtuigen.’ (LV 11:21). Wie wil niet zo’n magnifieke zegening!

Ouderling David A. Bednar van het Quorum der Twaalf apostelen benadrukt dat het steeds belangrijker wordt om een zelfredzame evangelielerling te worden:

‘Ik vermoed dat we het onderwijzen door de Geest veel meer

benadrukken en beter beheersen dan leren door geloof. De beginselen en processen die met onderwijzen en leren te maken hebben, zijn in essentie geestelijk van aard. Toch geloof ik dat het van vitaal belang is dat ieder van ons beter leert hoe we kennis kunnen zoeken door geloof, zeker als we vooruitkijken en zien hoe de wereld steeds chaotischer en roeriger wordt.

‘De verantwoordelijkheid om door geloof te leren en geestelijke waarheid toe te passen rust uiteindelijk op ons allemaal. Dat is een steeds serieuzere en belangrijkere verantwoordelijkheid in de wereld waar we nu en in de toekomst deel van uitmaken. Wat, hoe en wanneer we leren wordt gesteund door — maar is niet afhankelijk van — een leerkracht, een lesmethode, of een specifiek onderwerp of bepaalde leermethode.’⁸

Zegeningen van zelfredzaam zijn in studie

Het is beslist een zegen om geïnspireerde leringen van ouders en kerkleiders te krijgen, maar misschien belangrijker is het nog wel dat we leren onszelf te inspireren. Als we zelfredzame evangelielerlingen worden, staan we meer open voor persoonlijke openbaring. Voor zelfredzame evangelielerlingen is het aansporing genoeg om te weten dat hun volgende studiemoment opbouwend in plaats van saai zal zijn. Zelfredzame evangelielerlingen zijn ook beter bestand tegen de bedrieglijke redeneringen die in deze 21ste eeuw wijdverspreid zijn.

Minstens één van de beloften van de Heer lijkt voornamelijk op zelfredzame evangelieleerlingen te slaan: 'Wie mijn woord als een schat verzamelt, zal niet worden misleid' (Mattheüs naar Joseph Smith 1:37).

President Thomas S. Monson belooft: 'Als je de Schriften ijverig bestudeert, zul je verleiding beter kunnen weerstaan en bij alles wat je doet, sterker de leiding van de Heilige Geest voelen.'⁹

Zelfredzame evangelieleerlingen ervaren wat de Heer bedoelde met zijn belofte:

'Als iemand dorst heeft, laat hij tot Mij komen en drinken.

'Wie in Mij gelooft, zoals de Schrift zegt: Stromen van levend water zullen uit zijn binnenste vloeien' (Johannes 7:37-38).

Ik moet nog veel leren, maar een zelfredzame evangelieleerling worden, is een van mijn beste keuzes geweest. Ik ben er in elk aspect van mijn leven door gezegend. ■

NOTEN

1. *Leringen van kerkpresidenten: Joseph Smith* (2007), 289.
2. Zie 'Fable of the Gullible Gull', *Reader's Digest*, oktober 1950, 32.
3. Marion G. Romney, 'The Celestial Nature of Self-Reliance', *Ensign*, november 1982, 91.
4. Boyd K. Packer, 'Self-Reliance', *Ensign*, augustus 1975, 87.
5. George Albert Smith, in Conference Report, april 1929, 30; zie ook *The Teachings of George Albert Smith*, red. Robert and Susan McIntosh (1996), 53.
6. Boyd K. Packer, 'Agency and Control', *Ensign*, mei 1983, 67.
7. President Heber J. Grant (1856-1945) heeft gezegd: 'Het doel van de kerk is mensen te helpen zichzelf te behelpen' (in Conference Report, oktober 1936, 3).
8. David A. Bednar, 'Zoek wetenschap door geloof', *Liahona*, september 2007, 17, 21.
9. Thomas S. Monson, 'Wees de bovenste beste', *Liahona*, mei 2009, 68.

SOLDAAT VAN DE HEER

Enoc R. Verde Reyes

Vele jaren geleden was ik op voltijdzending in het zendingsgebied Monterrey-Noord (Mexico). Ik vond het een grote eer om als zendeling te werken.

Ik had voor mijn zending begon één kwestie nog niet opgelost. Ik had nog geen bevestiging ontvangen van mijn ontslag uit militaire dienst. Dat is een erg belangrijk document. Het betekent dat een jonge man zijn dienstplicht heeft vervuld en het recht heeft om te werken en te studeren. Hij wordt als staatsburger van Mexico erkend.

Toen de uitgiftedatum van dit document naderde, begon ik me zorgen te maken. Ik schreef mijn ouders en vroeg of zij mijn diensttijdboekje konden ophalen. Toen ik hun volgende brief kreeg, maakte ik me nog meer zorgen. Zij vertelden dat het alleen aan de eigenaar kon worden afgegeven.

Ik voelde dringend behoefte om de Heer te bidden en Hem te vragen wat ik moest doen. Het antwoord, dat niet meteen kwam, was dat ik mijn

probleem aan mijn zendingspresident moest uitleggen. In mijn gesprek met hem bespraken we twee alternatieven. Eén was dat ik eenvoudigweg op de Heer 'kon vertrouwen'. Het tweede was dat ik het zelf kon ophalen. Het was mijn beslissing.

Ik wist niet zeker wat ik moest doen. Ik vertrouwde mijn collega mijn zorgen toe, waarna we allebei werden gesterkt toen we deze Schrifttekst lazen: 'Weet gij niet dat gij in Gods handen zijt? Weet gij niet dat Hij alle macht bezit en dat de aarde op zijn grote gebod als een boekrol zal worden opgerold?' (Mormon 5:23.) Deze tekst nam al mijn verwarring weg. Vanaf het moment dat ik dit las, wist ik dat het mijn taak was om mij volledig aan mijn zendingswerk te wijden. Mijn probleem lag in de handen van de Heer.

Korte tijd later kreeg ik weer een brief van mijn ouders. Mijn vader schreef:

'Ik ben nog een keer naar het kantoor van defensie gegaan om te proberen iemand te vinden die ons

Ik moest kiezen of ik de kwestie zelf aanpakte of het aan de Heer overliet en mij concentreerde op mijn werk als zendeling.

met je probleem kon helpen. Ik had al heel veel mensen gesproken, toen ik naar een bepaalde plek werd geleid. Ik was inmiddels erg ontmoedigd en wanhopig. Het eerste wat ik zag, was een hele grote deur die openstond, maar door twee indrukwekkende soldaten werd bewaakt. Ik vatte moed, ging naar binnen en vond het kantoor waarnaar ik was verwezen. Toen ik aanklopte, was ik zenuwachtig, maar ik had ook het gevoel dat ik door de Geest van de Heer werd geleid.

“Toen ik naar binnenging, zag ik een officier achter een bureau zitten. Hij had een rij medailles op zijn borst en heel veel kleurrijke certificaten aan de muur. Hij gaf mij een stevige handdruk en vroeg ernstig: “Wat kan ik voor u doen?”

“Een van mijn zoons is op zending”, antwoordde ik. “Daarom kan hij zijn diensttijdboekje niet zelf ophalen. Ik kom vragen of ik het namens hem kan ophalen.”

“Nee, dat kunt u niet. Dat mogen

we alleen aan de eigenaar overhandigen”, zei de officier.

‘Op dat moment verlichtte de Heer mij met zijn Geest, en ik zei: “Meneer, u hebt het bevel over veel soldaten die u rekenschap verschuldigd zijn voor de uitvoering van hun taken. Op diezelfde manier is mijn zoon zijn taak aan het vervullen om het evangelie van de Heer te verkondigen. Op dit moment is hij soldaat voor de Heer.”

‘Daarop stond de officier op en zei:

“Hebt u identificatie bij u? Wat is de naam van uw zoon?”

‘Toen ik zijn vragen had beantwoord, riep hij een secretaris en zei: “Breng mij de papieren voor deze jonge zendeling.”

‘Hij ondertekende ze, deed ze in een envelop en gaf ze aan mij. Dat was alles wat ik nodig had. Ik gaf hem dankbaar een stevige handdruk. Jongen, je papieren zijn nu in orde en je moet de Heer je dankbaarheid tonen door Hem als een waar soldaat te dienen.’

Toen ik deze brief gekregen had, dankte ik de Heer dat Hij zijn grote macht had gebruikt om voor mij in te grijpen, dat Hij mijn gebeden had verhoord, en mijn vader geïnspireerd. Ik bid dat wij allemaal de Heer volledig zullen vertrouwen en nooit zijn belofte zullen vergeten: ‘Vraagt, en het zal u gegeven worden; zoekt, en gij zult vinden; klopt, en voor u zal worden opengedaan. Want eenieder die vraagt, ontvangt; en hij die zoekt, vindt; en voor hem die klopt, zal worden opengedaan’ (3 Nephi 14:7–8). ■
De auteur woont in Mexico-Stad (Mexico).

Een **ECHTE VRIEND** vinden en er een zijn

*Jongeren uit het Engelse Oxford vertellen wat
zij van echte vriendschap vinden.*

Of het nu gaat om de beste vriend die je vanaf je vijfde jaar hebt gehad of de nieuwe leerling die je bij wiskunde tegenkomt, het is belangrijk om goede vrienden te hebben. En zoals er in *Voor de kracht van de jeugd* staat: 'Iedereen heeft goede en trouwe vrienden en vriendinnen nodig. Ze zullen je sterken en een zegen voor je zijn.' ([2011], 16.) Maar hoe vind en houd je goede vrienden?

We vroegen jongeren in Engeland wat echte vriendschap voor ze betekent. Kijk eens wat zij over hun echte vrienden zeggen en hoe die vrienden hen gesterkt hebben. Misschien sterken je vrienden jou ook.

WAT MAAKT IEMAND EEN GOEDE VRIEND?

Aaron M.: Ik denk dat je blij zou moeten zijn om je vrienden te zien. Je zou om ze moeten geven, en je zou moeten weten dat zij om jou geven. Je zou je bij hen op je gemak moeten voelen. Als je bij hen bent, zou je moeten voelen dat je jezelf kunt zijn.

Leighton H.: Iemand die je steunt en troost.

Maddy H.: Iemand die je vertrouwt.

Rachel P.: Ik denk dat een goede vriend vooral iemand is die er voor je is, die je steunt.

Emma F.: Mijn beste vriendin is er altijd voor me geweest, heeft me altijd gesteund. Toen ik van school ging om thuis te gaan leren, begon ze me te sms'en. Ze zegt bijvoorbeeld: 'Hé, hoe gaat het? Laten we nog eens samen wat doen.' Ik had toen eigenlijk niet veel vriendinnen, dus wij werden eigenlijk vanzelf beste vriendinnen. Ze weet het altijd als ik verdrietig ben. Ik weet niet hoe, maar op de een of andere manier weet ze het.

'Wees blij om je vrienden te zien.'

WAT IS HET VERSCHIL TUSSEN EEN ECHTE VRIENDSCHAP EN POPULAIR ZIJN?

Seth H.: Vriendschap is persoonlijk, populariteit is onpersoonlijk. Bij ons op school noemen we mensen populair als ze goed zijn in sport, of voor jongens bijvoorbeeld als ze veel vriendinnetjes hebben gehad. Maar ik denk dat je veel hele goede vriendschappen kunt hebben. Dus als je vriendelijk bent, ben je waarschijnlijk ook populair. Ik denk dat goede vrienden degenen zijn die het langste populair blijven.

Emma B.: Ik denk dat het is hoe je andere mensen behandelt, want ik ken veel populaire mensen die helemaal niet vriendelijk waren, en ze hadden niet zoveel erg goede vrienden. Maar ik ken ook enkele hele populaire mensen die erg vriendelijk voor iedereen waren. Ik denk dat het een groot verschil is. Ik denk dat het gewoon aan je houding ligt. Je moet nooit denken dat anderen minder zijn dan jij, want dat zijn ze niet.

Isaac P.: Ik denk dat goede vrienden je vrienden blijven, wat anderen ook van je vinden. Dat doe je gewoon als je goede vrienden bent.

Grace S.: Goede vrienden zijn er altijd voor elkaar. Ze zijn betrouwbaar.

HOE STEUNEN JOUW VRIENDEN JE?

Hannah P.: Mijn vriendinnen kwamen naar de uitvoeringen die mijn show-koor gaf.

Andrew S.: Mijn vriend heeft me heel goed met voetbal geholpen.

Bella F.: We gingen voor een godsdienstles naar ons kerkgebouw, en alle zendingen waren er. Dat was leuk. Ik vond het ook een goede manier om mijn beste vriendinnen te kiezen, want je kon merken wie echt respect voor de godsdienst van andere mensen had. Ze stelden vragen als: 'O, dus jij vloekt niet?' En: 'Oké, prima, dan vloek ik niet als jij erbij bent.' Dat soort opmerkingen. We hadden het over geen koffie drinken en zo, en ze zeiden: 'Oké, we hóeven niet naar cafés te gaan.' Ze toonden echt allemaal veel respect.

Emma B.: Mijn vriendinnen hebben echt erg openhartig met me gepraat over godsdienst, en zeggen dingen zoals: 'Weet je, ik geloof misschien niet wat jij gelooft, maar ik wil graag begrijpen wat jij weet en gelooft, zodat ik je kan helpen om sterk te blijven.'

Calvin B.: Sinds mijn verhuizing heb ik op school eigenlijk niet echt met iemand kennismemaakt. Dus ik ken eigenlijk alleen maar mensen in de kerk. Ze zijn bij jongerenactiviteiten erg vriendelijk voor me.

Emma F.: Toen ik hier pas was komen wonen, had ik nog niet veel mor-moonse vriendinnen omdat er in onze wijk niet zoveel jongevrouwen waren. Maar ik sloot bij een jeugdconferentie van de kerk vriendschap met iemand, en dat maakte veel verschil voor me uit als ik naar activiteiten ging. En omdat ze mij voorstelde aan haar vriendinnen, kreeg ik uiteindelijk veel vriendinnen in de kerk, wat ik fijn vind.

'Ze respecteren
andermans godsdienst.'

'Tegen het eind van
de eerste dag wist
iedereen al mijn naam.'

VRIENDEN VINDEN DIE WETEN WAT HET BELANGRIJKSTE IS

'Het advies "Kies je
vrienden voorzich-
tig uit" is essentieel

voor je succes en geluk. We hebben de neiging om te worden zoals hen die wij bewonderen, en dat zijn meestal onze vrienden. We moeten omgaan met mensen die, net als wij, niet alleen maar materiële gemakken willen, oppervlak-kige doelen of beperkte ambities, maar die juist willen waar het werkelijk om draait, die eeuwige doelen hebben.'

President Thomas S. Monson, 'Weest een voorbeeld',
Liahona, mei 2005, 113.

HOE SLUIT JE VRIENDSCHAP?

William S.: Iemand zegt dag tegen je, je raakt aan de praat, en uiteindelijk word je vrienden.

James P.: Ik sluit bij activiteiten vriendschap met anderen. Zoals toen ik naar Amerika op vakantie ging. Ik ging naar het voetbalkamp van de Brigham Young University en ik kende daar niemand. Maar tegen het eind van de eerste dag wist iedereen al mijn naam. Dus het is gewoon naar activiteiten gaan, met elkaar lunchen, of elkaar helpen.

Seth H.: Dezelfde interesses hebben – je bent in dezelfde dingen geïnteresseerd als iemand anders. Je sluit vriendschap als je iets samen doet.

EEN ECHTE VRIEND ...

Grace S.: Een echte vriend is iemand die je kent.

Andrew S.: Een echte vriend is iemand op wie je altijd kunt vertrouwen.

James P.: Ik denk dat het iemand is die begrip voor je heeft.

Leighton H.: Je kunt je bij hen op je gemak voelen.

Calvin B.: Een echte vriend steunt je.

WAT HEB JE VAN ECHTE VRIENDEN GELEERD?

Aaron M.: Jezelf zijn. Je krijgt geen echte vrienden als je niet jezelf bent. Als ze het niet met je normen eens zijn, dan zijn ze niet echt je vriend en zijn ze er niet echt voor je.

Isaac P.: Luister naar wat ze zeggen. Negeer ze niet als ze aan het praten zijn. Let op wat ze zeggen en sta voor ze klaar.

Emma B.: Een goede vriendin nodigt je uit om ergens mee naartoe te gaan. Of vraagt gewoon hoe het met je gaat. Stelt ook allerlei vragen over van alles en nog wat. De kleine dingen zijn juist zo belangrijk.

James P.: Je kunt ook wat meer openstaan voor anderen, mensen in je vrienden-groep uitnodigen, en kennismaken met andere vrienden. Je kunt toch nog een goede vriend zijn. ■

ECHT VERBONDEN

Een echte glimlach voor een vriend telt.

FOTO-ILLUSTRATIE DAVID STOKER

MIJN EERSTE TEMPELBEZOEK

*Ik wilde de tempel zelf bezoeken
en niet alleen anderen erover horen vertellen.*

Matias Pedraza

Toen ik zestien was, kondigde het ringpresidium aan dat onze ring de tempel in Buenos Aires zou bezoeken. Ik werd uitgenodigd om mee te gaan. Ik spaarde en werkte hard om een tempelaanbeveling waardig te zijn.

Nadat ik mijn tempelaanbeveling had gekregen, werd ik aan alle kanten door verleidingen belaagd, waarmee ik mijn tempelwaardigheid zou verliezen. Maar ik verlangde naar de tempel te gaan. Ik wilde niet alleen het getuigenis en de ervaring van anderen horen; ik wilde het zelf beleven en een getuigenis krijgen.

Nog vóór ik de avond van de reis in de bus stapte, kreeg ik de gedachte

om niet te gaan, maar ik gaf er niet aan toe. Tijdens de reis van tien uur zat ik naast een erg vriendelijk kerklid. Hij was ongeveer zestig. Hij vertelde me zijn levensverhaal en hoe gelukkig hij was, omdat hij zijn beproevingen had doorstaan.

Ik vertelde hem over mijn leven en hoe eenzaam ik mij voelde, omdat velen zich van mij hadden afgekeerd omdat ik God volgde. Hij zei tegen me: 'God zal je een geweldige vriend geven en die vriend zal altijd voor je klaarstaan. Vergeet dat nooit!' Nadat hij deze woorden had uitgesproken, voelde ik me rustig en vredig omdat ik de waarheid in zijn woorden voelde.

Toen ik in de tempel kwam,

verdween mijn zwaarmoedigheid. Ik kreeg het gevoel van een geestelijke omhelzing die zei: 'Welkom, zoon. Ik was op je aan het wachten.'

Ik voelde dat de tempel echt het huis van God is en niet alleen maar een mooi gebouw. Nadat ik enkele dopen en bevestigingen had gedaan, verliet ik de tempel. Ik voelde mijn lasten terugkomen, maar nu had ik de kracht om ze te overwinnen.

Ik weet dat onszelf voorbereiden en alles in de handen van God leggen en het beste van onszelf geven om de tempel te betreden, is wat er van ons wordt verwacht. Dan zegent God ons overvloedig. ■

De auteur woont in Córdoba (Argentinië).

**President
Henry B. Eyring**

Eerste raadgever
in het Eerste
Presidium

De HERSTELLING van de PRIESTERSCHAPSSLEUTELS

De Heiland heeft zijn kerk gebouwd op een fundament van apostelen en profeten, die alle sleutels van het priesterschap op aarde bezitten.

Ik hield jaren geleden een toespraak in een historisch amfitheater in Efeze. De zon scheen fel op de plek waar eens de apostel Paulus had staan prediken. Mijn onderwerp was de apostel Paulus, door God geroepen om de mens te dienen.

Mijn honderden luisteraars waren heiligen der laatste dagen. Ze zaten op de stenen bankjes waarop ruim duizend jaar eerder de Efeziërs hadden gezeten. Onder hen waren twee apostelen, de ouderlingen Mark E. Petersen en James E. Faust.

U kunt zich voorstellen dat ik mij terdege had voorbereid. Ik had de Handelingen der Apostelen en de zendingsbrieven gelezen, zowel van Paulus als van zijn medeapostelen. Ik had Paulus' brief aan de Efeziërs gelezen en bepeinsd.

Ik deed mijn best om Paulus en zijn ambt eer aan te doen. Na mijn toespraak kreeg ik verschillende complimentjes uit het publiek. Ook de beide apostelen lieten zich niet onbetuigd. Later sprak ouderling Faust mij onder vier ogen. Met een glimlach zei hij op milde toon: 'Dat was een goede toespraak. Maar u hebt het belangrijkste punt niet vermeld.'

Ik vroeg hem wat dat was. Pas weken later wilde hij mij vertellen wat het was. Ik leer nog steeds veel van zijn antwoord.

Hij zei dat ik erbij had kunnen vertellen dat als de heiligen die toen Paulus hoorden spreken een getuigenis hadden gehad van de waarde en het gezag van de sleutels die hij bezat, de apostelen misschien niet van de aarde hadden hoeven te worden weggenomen.

Daarna heb ik er Paulus' brief aan de Efeziërs nog eens op nageslagen. En toen begreep ik dat Paulus de mensen wilde laten inzien hoe belangrijk het was dat zij,

de leden van de kerk, de priesterschapssleutels in ononderbroken lijn via de apostelen van de Heer hadden ontvangen. Paulus wilde ze een getuigenis van die sleutels geven.

Paulus getuigde tot de Efeziërs dat Christus aan het hoofd van zijn kerk stond. En hij leerde ze dat de Heiland zijn kerk heeft gebouwd op een fundament van apostelen en profeten, die alle de priesterschapssleutels op aarde bezitten (zie Efeze 2:19–20).

Het priesterschap is hersteld

Paulus' onderwijs en voorbeeld waren helder en krachtig. Desondanks wist hij dat er een afval zou komen. (Zie Handelingen 20:29–30; 2 Thessalonicenzen 2:2–3.) Hij wist

dat er dan geen apostelen en profeten meer op aarde zouden zijn. Maar hij wist ook dat er in de toekomst een heerlijke dag van herstelling zou komen. Hij schreef over die tijd aan de Efeziërs dat de Heer 'in de bedeling van de volheid van de tijden alles weer in Christus bijeen [zou] brengen, zowel wat in de hemel als wat op de aarde is' (Efeze 1:10).

Paulus keek uit naar de bediening van de profeet Joseph Smith, de tijd dat de hemelen opnieuw zouden opengaan. En dat is gebeurd. Johannes de Doper is gekomen en heeft aan twee stervelingen het priesterschap van Aäron en de sleutels van de bediening van engelen, en van de doop door onderdompeling voor de vergeving van zonden, verleend (zie LV 13).

Apostelen en profeten van weleer keerden terug en verleenden Joseph de sleutels die zij tijdens hun leven in hun bezit hadden (zie LV 110). In februari 1835 werden er weer mannen tot het heilig ambt van apostel geordend. En eind maart 1844 kregen de Twaalf de priesterschapssleutels weer in hun bezit.

Iedere profeet die na Joseph is gekomen, van Brigham Young tot president Monson, had die sleutels in zijn bezit en droeg het heilige ambt van apostel.

Geloof en priesterschapssleutels

Maar net als in de tijd van Paulus zijn die priesterschapssleutels alleen werkzaam als wij erin geloven. Het moet door inspiratie voor ons vaststaan dat de mannen die ons leiden en dienen de priesterschapssleutels bezitten. Dat zal de Geest tot ons moeten getuigen.

En dat hangt af van ons getuigenis dat Jezus de Christus is en dat Hij leeft en zijn kerk leidt. We moeten ook zelf weten dat de Heer zijn kerk en de priesterschapssleutels door middel van de profeet Joseph Smith heeft hersteld. En we moeten er door de bevestiging van de Heilige Geest

zeker van zijn dat deze sleutels zonder onderbreking zijn doorgegeven tot aan de huidige profeet. Ook dienen we ervan overtuigd te zijn dat de Heer zijn volk zegent en leidt door de hiërarchie in die priesterschapssleutels, die, waar we ook zijn en hoe ver we ook van de profeet en de apostelen af wonen, via presidenten van ringen en districten, en via bisschoppen en gemeentepresidenten tot ons komen.

Vertrouwen op de dienstknechten van de Heer

Om sterk te blijven in Gods kerk kunnen en moeten we de kracht van God leren herkennen in het werk van wie Hij heeft geroepen. We moeten het gezelschap van de Heilige Geest waardig zijn. En we moeten om de Heilige Geest bidden, zodat we zullen weten dat de mannen die ons leiden dat gezag hebben. Zulke gebeden worden in mijn geval vaak beantwoord als ik zelf druk met het werk van de Heer bezig ben.

We kunnen ons openstellen voor de openbaring waardoor wij weten dat God de sleutels van de een op de ander overdraagt. Als we willen, kunnen we die bevestiging steeds opnieuw krijgen. En dat moeten we ook, als we de zegeningen die God voor ons heeft, willen ontvangen — zegeningen die Hij ons aan anderen wil laten aanbieden.

Het antwoord op uw gebed is waarschijnlijk niet zo dramatisch als van hen die zagen hoe Brigham Young tijdens zijn toespraak de gedaante van de omgekomen profeet Joseph aannam.¹ Maar het kan net zo stellig zijn. En die geestelijke overtuiging geeft vrede en macht. U zult weer weten dat dit de ware en levende kerk van de Heer is, dat Hij haar leidt door zijn geordende dienstknechten, en dat Hij om ons geeft.

Als genoeg mensen onder ons dat geloof oefenen en die verzekering krijgen, zal God kracht schenken aan onze leiders, en zegen op ons en onze dierbaren uitstorten. Wij

worden dan wat Paulus zo graag wilde voor de mensen onder wie hij diende: 'Gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus Zelf de hoeksteen is' (Efeze 2:20). ■

Uit een toespraak gehouden tijdens de algemene oktoberconferentie van 2004.

NOOT

1. Zie *Leer en Verbonden en kerkgeschiedenis — leergids voor de seminariecurist* (2001), 158.

‘Mijn vriendin zegt dat zij niet in God gelooft. Hoe kan ik haar over het evangelie vertellen?’

Er zijn vele manieren om haar over het evangelie te vertellen. Hoe je leeft is een van de beste manieren. Je bent ‘een voorbeeld voor de gelovigen’ door hoe je handelt, spreekt, anderen behandelt en jezelf kleedt (zie 1 Timotheüs 4:12). Houd de volgende punten in gedachten:

- Probeer je vriendin te helpen uit liefde en respect, en niet vanwege verborgen beweegredenen of verwachtingen.
- Wees eerlijk en oprecht in je handelingen.
- Respecteer haar keuzevrijheid.

Hoe je haar over het evangelie vertelt is afhankelijk van waarom ze niet in God gelooft. Sommigen hebben een niet-religieuze opvoeding gekregen. Anderen staan open voor het geloof en ze beginnen geloof te ontwikkelen wanneer ze leren bidden en de Schriften bestuderen. Nog anderen geloofden wel in God, maar hebben beproevingen ondervonden waardoor geloven moeilijk werd voor hen. Probeer te begrijpen waar je vriendin staat. Bid over hoe je haar kunt helpen.

Je kunt haar overtuigingen inschatten door met haar te praten over wat haar interesseert en wat zij echt belangrijk vindt. Ga uit van gemeenschappelijke overtuigingen. Als zij bijvoorbeeld vindt dat dienstbetoon een goede zaak is, kun je haar uitnodigen voor een dienstbetoonproject.

Hoewel je vriendin momenteel niet gelooft, is ze nog steeds een goed mens. Blijf haar vriendin zolang zij een goede invloed op je heeft. Luister naar de Geest en blijf haar aansporen om naar de kerkdiensten te komen. Blijf haar vertellen waarom God belangrijk in je leven is, want op zekere dag zal ze opstaan voor geloof.

Bid voor je vriendin

Toen ik me op mijn zending voorbereidde, had ik vele vrienden die me vertelden dat ze niet in God geloofden. Als ik ze dit hoorde zeggen, kon ik niet anders dan voor ze bidden. Ze geloven misschien niet tijdens het gebed in God. Maar als wij echt in God geloven, is onze liefde voor Hem duidelijk. Ons voorbeeld laat anderen inzien dat God ons echt zegent, dat Hij bestaat, en dat Hij ons liefheeft.

Emanuel L (18), Mexico

Wees een voorbeeld

Vroeger dacht ik dat de enige manier om het evangelie uit te dragen was het voluit te verkondigen. Ik kon

er niet verder naast zitten, want er zijn talloze manieren om het evangelie te verspreiden. Uit eigen ervaring heb ik geleerd dat als je gewoon een voorbeeld van Christus in al je handelingen bent, dan zul je verbaasd staan van hoeveel mensen naar je opkijken en je geloven. Vaak zeggen daden inderdaad meer dan woorden. Leid en onderwijs door je voorbeeld.

Ammon W. (18), Arizona, VS

De natuur bespreken

Als je vriendin niet in God gelooft, kun je de natuur bespreken, want alles getuigt dat er een God is (zie Alma

30:44). Je kunt ook voor haar bidden en gezamenlijk de Schriften bestuderen — bijvoorbeeld Psalmen 19:1. Ik weet dat de Heilige Geest haar

zal helpen een getuigenis van onze hemelse Vader te krijgen.

Sophie K. (17), Kinshasa (Democratische Republiek Congo)

Begin een gesprek over het evangelie

Je kunt het evangelie op vele manieren verkondigen. Begin met voor hen te bidden en vasten zodat ze hun hart voor het evangelie openstellen. Snij de volgende keer dat je hen ontmoet onderwerpen aan die naar een gesprek over het evangelie leiden. Vergeet zeker niet hen uit te nodigen voor de kerkdiensten of -activiteiten en blijf vooral vriendelijk. Wie weet — misschien laten zij en hun familie zich op zekere dag dopen.

Valerie K. (14), Nevada (VS)

Geef je getuigenis

Het evangelie verandert mensen. Een manier om je vriendin over het evangelie te vertellen is uitleggen hoe jij ervaart dat God bestaat. Leg bijvoorbeeld de wonderen uit die je hebt meegemaakt en meemaakt gewoon door iedere dag te ontwaken. Je voorbeeld zal voor haar een geweldige getuigenis zijn van je blijdschap dat je Gods liefde kent en het evangelie naleeft.

Victória S. (18), Piauí (Brazilië)

Waarom erover vertellen?

Herinner je waarom je wilt dat zij in God gelooft. We verkondigen dit niet aan de mensen, omdat we willen dat ze lid worden van de kerk. Wij

verkondigen het omdat ze letterlijk onze broeders en zusters zijn. Waarom wil je dat zij in God gelooft? Houd die vraag in gedachten, bid om kracht en naastenliefde, wees oprecht, en als ze nog steeds nee zeggen, blijf hun keuzevrijheid dan respecteren. Er bestaat de kans dat ze er nog niet klaar voor zijn. Ik beloof je echter dat als je oprecht wilt dat ze God leren kennen, dat zij, omdat jij hun vriendin bent, zullen luisteren. Daarna is het hun keuze, en wij mogen ze niet oordelen om de keuze die ze maken.

Ouderling Eliot (20), zendingsgebied Sapporo (Japan)

Uw licht laten schijnen

Wees een voorbeeld voor haar. Breng haar dichter tot God door middel van je ervaringen en je getuigenis. Wees de engel waarnaar zij zoekt door het licht en de invloed die je uitstraalt. Laat haar de liefde zien die onze hemelse Vader voor haar heeft, maar dwing haar niet die te aanvaarden.

Mason E. (16), Arizona, VS

EEN GETUIGENIS KRIJGEN

'Hoe krijgen we dat wat we een getuigenis noemen?

'De eerste stap tot het verkrijgen van welke kennis dan ook, is er werkelijk naar te verlangen. De volgende stap, althans in het geval van geestelijke kennis, is God er in oprecht gebed om te vragen. [...]

'Bij ons verlangen en zoeken naar kennis, moeten we bedenken dat het verkrijgen van een getuigenis geen passieve aangelegenheid is, maar een proces waarbij er van ons verwacht wordt dat we iets doen. Jezus leerde: 'Als iemand de wil heeft om Zijn wil te doen, zal hij van dit onderricht weten of het uit God is, of dat Ik vanuit Mijzelf spreek' (Johannes 7:17).

Ouderling Dallin H. Oaks van het Quorum der Twaalf Apostelen, 'Getuigenis', Liahona, mei 2008, 27.

VOLGENDE VRAAG

'Ik vergelijk me voortduren met anderen, vooral met wie een volmaakt leven lijken te leiden. Hoe kan ik meer zelfvertrouwen krijgen?'

Stuur je antwoord, eventueel vergezeld van een foto met hoge resolutie, vóór 15 juli 2017 in op liahona.lds.org (klik op 'Submit an Article') of per e-mail naar liahona@ldschurch.org.

Vermeld alsjeblieft de volgende gegevens: (1) volledige naam, (2) geboortedatum, (3) wijk of gemeente, (4) ring of district, (5) je schriftelijke toestemming en, als je jonger dan achttien bent, de schriftelijke toestemming van je ouders (dat mag per e-mail) om je reactie en foto te plaatsen.

De redactie kan reacties inkorten of duidelijker formuleren.

A vertical illustration on the left side of the page shows a path of red dashed lines winding through various scenes: a wooden boat on blue water at the top, three brown pyramids in a desert, a bow and arrow, a brown tent, and a green tree with red fruit. At the bottom, a pair of hands in brown sleeves with yellow geometric patterns holds a golden compass. The path of red dashed lines starts from the compass and winds upwards through all the scenes.

JE EIGEN LIAHONA

Zou het niet geweldig zijn om een geestelijke gps te hebben? Met je patriarchale zegen heb je die ook.

Richard M. Romney
Kerkelijke tijdschriften

Soms is het moeilijk om je weg te vinden in het leven. De komende paar jaar komen er veel belangrijke dingen op je af: voorbereiden op de tempel, het evangelie verbreiden, een beroep en een opleiding kiezen. En je bent nog maar een tiener! Zou het niet geweldig zijn als je, net als Lehi, een liahona op de stoep vond, een instrument dat je gegarandeerd op koers hield zolang je er maar op lette?

Eigenlijk zijn er al veel dingen in je leven die je de weg wijzen: gebed, Schriften, raad van ouders en leiders, ingevingen van de Heilige Geest, algemene conferentie, en zo kunnen we nog wel even doorgaan. Maar hier is nog iets wat je aan je lijstje kan toevoegen: een eigen liahona, beter bekend als je patriarchale zegen. Dat is persoonlijke openbaring voor jou, over jou, van je hemelse Vader, die jou al eeuwen kent.

Je kunt je patriarchale zegen als een soort geestelijke gps zien, maar dan een hele bijzondere. Hij laat je niet alleen weten *wie* je bent en *waar* je bent. Hij laat je ook snappen *waarom* je hier bent en *welke kant* je op moet. Maar bedenk dat om leiding uit je patriarchale zegen te

krijgen, je dezelfde beginselen moet toepassen waardoor de liahona van Lehi werkte: aandacht en ijver (zie 1 Nephi 16:28; Mosiah 1:16).

Aandacht en ijver

Wat zijn aandacht en ijver? *Aandacht* betekent dat je niet alleen hoort wat er wordt gezegd maar ook goed oplet. In aandacht zit het woordje *acht*; ergens acht op slaan betekent dat je hoort *en* gehoorzaamt. Dus als je wil dat je patriarchale zegen een liahona voor je is, moet je deze niet alleen lezen maar ook doen wat erin staat.

‘De Schriftuur uit alle bedelingen leert ons dat we onze *liefde* voor God laten zien door *acht te slaan* op zijn geboden en ze te *gehoorzamen*’, zegt president Russell M. Nelson, president van het Quorum der Twaalf Apostelen. ‘Die twee werkwoorden hebben veel met elkaar te maken. Het is zelfs zo dat de Hebreeuwse taal van het Oude Testament in de meeste gevallen dezelfde term gebruikt voor zowel *acht slaan* (op de Heer) en (zijn woord) *gehoorzamen*.’¹

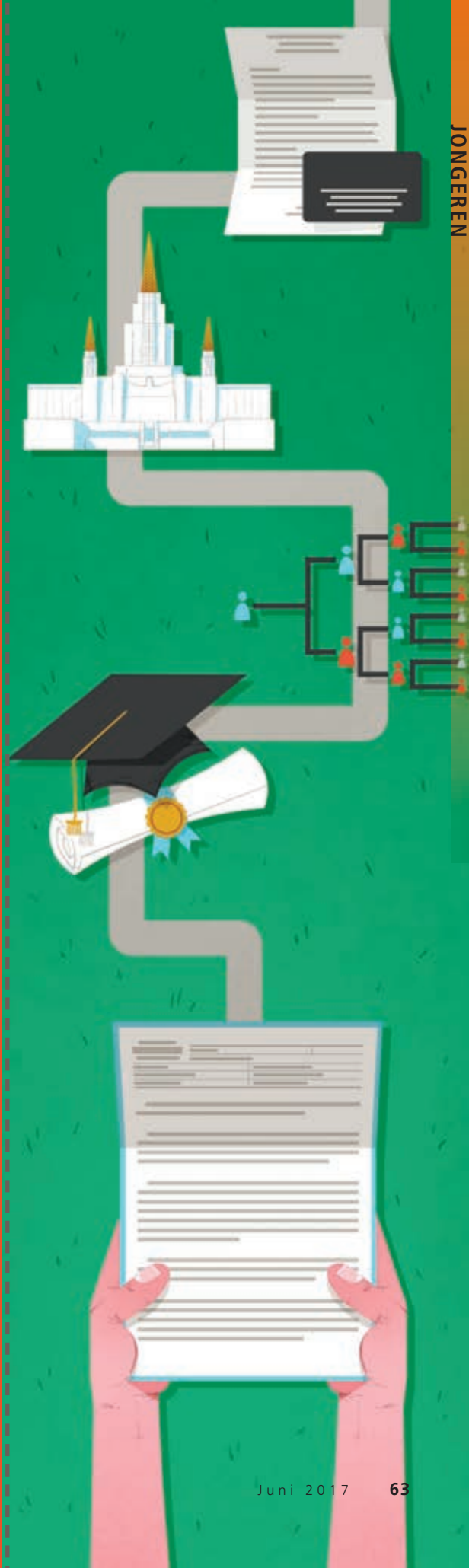
Ook ijver is belangrijk als je iets van je patriarchale zegen wilt leren. Ijver betekent dat je nauwgezet, aandachtig en vasthoudend bent. Het betekent vastbesloten inspanning en het niet opgeven. ‘Het is dat je leert wat de Heer van je verwacht, een plan maakt om het te doen, [en] je plan dan uitvoert’, zegt president Henry B. Eyring, eerste raadgever in het Eerste Presidium.²

Als je iets aan je patriarchale zegen wil hebben, bestudeer hem dan met energie en een oprecht verlangen; maak een plan om te doen wat erin staat; en voer dat plan dan uit.

Een voorbeeld dat het volgen waard is

Alma de jonge zei in een gesprek met zijn zoon Helaman dat de liahona een ‘zinnebeeld’, of voorbeeld, voor ons is om in ons eigen leven te volgen. In Alma 37:38–45 zegt hij:

1. Hij was door de Heer gemaakt om, net als een kompas, te laten zien hoe ze moesten reizen.
2. Hij werkte volgens hun geloof in God, waardoor wonderen ‘van dag tot dag door de kracht Gods werden verricht’.

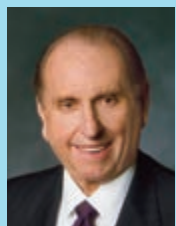

3. Hij gebruikte 'kleine middelen' om 'wonderbare werken' tot stand te brengen.
4. Als Lehi en zijn gezin vergaten om gelovig en ijverig te zijn, dan 'hielden die wonderbare werken op en vorderden zij niet met hun reis'.
5. Als ze zich lieten afleiden, reisden ze niet recht op hun bestemming af.
6. Het is makkelijk aandacht te schenken aan de woorden van Christus, die een rechte koers wijzen.

Diezelfde beginselen gelden voor je patriarchale zegen. 'De weg is bereid, en indien wij kijken, kunnen wij voor eeuwig leven' (Alma 37:46). ■

NOTEN

1. Russell M. Nelson, 'Listen to Learn', algemene conferentie, april 1991.
2. Henry B. Eyring, 'Met alle ijver', algemene conferentie, april 2010.

JOUW WEGWIJZER

'[...] Uw patriarchale zegen is een persoonlijke *liahona* voor u, waarmee u uw koers uitzet en uw pad volgt.'

President Thomas S. Monson, 'Over geestelijke voorbereiding', *Liahona*, februari 2010, 5.

PATRIARCHAAL PERSPECTIEF

We hebben vier patriarchen gevraagd om vragen over patriarchale zegens te beantwoorden. Hieronder staan enkele van hun antwoorden.

Waarom is het belangrijk om een patriarchale zegen te krijgen?

'De leerstellingen, beginselen en verwachtingen waarover we in onze diensten, lessen en het seminarie leren, gelden voor alle leden van de kerk. Maar als je een patriarchale zegen krijgt, geldt die niet voor iedereen: hij is alleen voor jou. Hij gaat niet over wat je moet doen maar wat je kunt doen, en dat je gezegend bent met eigenschappen of gaven die van God komen. Een patriarchale zegen is een tastbaar bewijs dat je een unieke persoonlijke band hebt met je hemelse Vader die van je houdt en wil dat je bij Hem terugkomt.'

— Clayne A. Steed, ring Raymond Alberta, Canada

Mag ik anderen mijn zegen laten lezen of horen of mijn zegen met die van hen vergelijken?

‘Patriarchale zegens zijn heilig en persoonlijk. Ze kunnen met naaste familieleden worden besproken, maar niet met anderen. Ook kunnen anderen hem niet voor je uitleggen. Het kan gebeuren dat er, terwijl je met iemand in gesprek bent, een gedachte of zin uit je zegen bij je opkomt. Dan kan het gepast zijn om die te noemen, niet om op te scheppen of te roemen, maar om iemand hoop te geven en aan te moedigen.’

– Keith L. Stapleton, ring Cartersville Georgia, VS

Waarom is het belangrijk dat je je afstamming weet?

‘Je gaat dan snappen dat de verhalen in de Bijbel niet alleen maar verhalen zijn over bepaalde mensen en hun tijd. Hun geschiedenis wordt deel van de geschiedenis van alle mensen – van mensen die geleefd hebben en nog zullen leven. Als we gaan zien wat ons erfgoed is, gaan we hun en onze rol beter begrijpen. De Heer wil dat zijn volk weet wie ze zijn.’

– Vjatsjeslav V. Protopopov, ring Moskou Rusland

Hoe weet ik of het voor mij het juiste moment is om er een te krijgen?

‘Ik sprak laatst met een jonge vrouw. Ze vertelde hoe ze al een tijdje overwoog om met haar bisschop te spreken [over een aanbeveling voor haar patriarchale zegen]. Ze had er met haar ouders over gesproken en had gevast en gebeden om te weten wanneer ze klaar was. Aan het begin van ons gesprek zei ze dat ze nog steeds een beetje zenuwachtig was en zich afvroeg of ze wel klaar was, maar dat ze zich onlangs heel rustig had gevoeld toen ze dacht aan haar afspraak met mij. “Dat is je antwoord”, zei ik haar. “De Geest heeft die vrede in je hart gelegd.”’

– Keith L. Stapleton, ring Cartersville Georgia, VS

Hoe kan ik me erop voorbereiden?

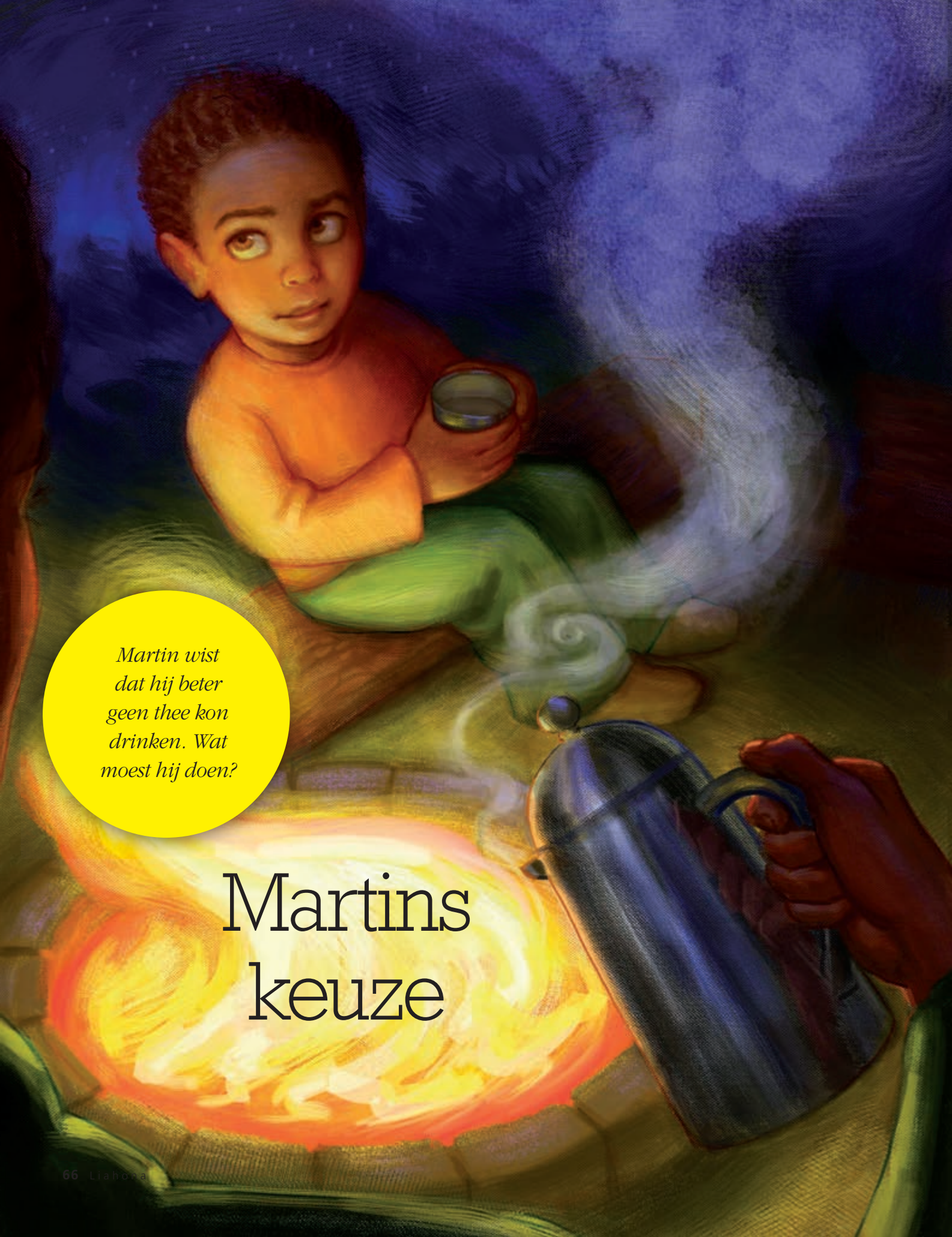
‘De Heiland heeft ons op perfecte manier laten zien hoe we ons moeten voorbereiden. Begin met de dingen die Hij ons heeft geleerd: ten eerste, vasten en bidden (zie Mattheüs 14:23); ten tweede, door de Schriften te bestuderen kunnen we persoonlijke openbaring ontvangen en begrijpen.’

– Emile E. Bailly, ring Parijs Frankrijk Zuid

Hoe belangrijk is inspiratie voor patriarchen?

‘Ik weet nog dat ik voor de eerste keer een patriarchale zegen gaf. Ik had natuurlijk Schriftteksten bestudeerd en overpeinsd, en mezelf geestelijk voorbereid. Ik was zenuwachtig, maar op het moment zelf vulde de Geest de kamer en verdween alle angst of terughoudendheid. De Geest hielp me om de woorden te horen die in mijn hart kwamen.’

– Vjatsjeslav V. Protopopov, ring Moskou Rusland

A painting of a young boy with dark skin and curly hair, wearing an orange shirt and green pants, sitting on the ground. He is holding a small cup and looking up with a curious expression. In the foreground, a hand is pouring tea from a silver kettle into a cup. A bright fire burns in a hearth in the lower left. The background is dark and textured, suggesting a night scene or a cave.

*Martin wist
dat hij beter
geen thee kon
drinken. Wat
moest hij doen?*

Martins keuze

Lindsay Tanner en Bethany Bartholomew

Gebaseerd op een waargebeurd verhaal

‘Wees eerlijk en trouw op ieder moment.’

(Kinderliedjes, 81.)

Martin werd langzaam wakker. Zijn moeder schudde zijn schouder.

‘Martin,’ zei ze, ‘tijd om op te staan.’

Martin wreef zijn ogen uit. Het was nog donker, maar hij wist hoe laat het was. Ze stonden elke ochtend om half zes op om samen in het Boek van Mormon te lezen. Het was niet altijd even makkelijk om zo vroeg op te staan.

Martin kroop uit bed en slenterde de woonkamer in. Hij strekte zich uit en geeuwde. Zijn broers en zussen zagen er ook moe uit, maar ze waren er.

Ze lazten ieder vijf minuten voor. Martin wilde eigenlijk terug naar bed. Maar hij bleef luisteren. Na elk vers leek hij zich een beetje beter te voelen. Toen ze klaar waren, voelde Martin zich geestelijk sterk.

En die geestelijke kracht had Martin elke dag nodig. Er waren in de kerk in Kenia maar een aantal kinderen van Martins leeftijd en die woonden allemaal ver weg. Na schooltijd ging Martin naar een katholieke jeugdbeweging voor jongens. Op een dag gingen ze met de jeugdbeweging kamperen.

Martin had veel plezier. Hij zong kampeerliedjes. Hij hakte hout. Hij hielp zelfs met het maken van een kampvuur.

Maar op de tweede dag haalde een van de leiders een theepot tevoorschijn. ‘Nu gaan we thee drinken,’ zei hij.

De andere jongens waren enthousiast. Zij dronken thuis alleen op bijzondere gelegenheden thee. Ze namen allemaal een kopje en wachtten tot de leider het vulde.

Martin voelde zich een beetje ongemakkelijk. Hij wist dat hij beter geen thee kon drinken. Maar hij wilde zijn vrienden niet beledigen.

Toen herinnerde hij zich hoe hij zich voelde als hij de geboden onderhield. Als hij de profeet volgde en samen met zijn familie in het Boek van Mormon las, voelde hij zich gelukkig. Deed hij dat niet, dan voelde hij zich niet zo gelukkig.

Martin wist wat hij moest doen.

‘Nee, dank u’, zei hij toen de leider de thee wilde inschenken. ‘Ik drink geen thee.’

De leider was verbaasd, maar liet Martin water drinken terwijl de andere jongens thee dronken. Sommige jongens vroegen waarom Martin geen thee dronk, maar niemand lachte hem uit. Martin was gelukkig. Hij wist dat hij door het woord van wijsheid sterk zou worden. En hij was blij dat hij sterk genoeg was om het goede te kiezen. ■

De auteurs wonen in Utah (VS).

UITDAGING

‘Ik houd mijn gedachten en lichaam heilig en rein, en ik neem niets tot me dat schadelijk voor me is’ (Mijn evangelienormen).

Lees het woord van wijsheid in Leer en Verbonden 89 en ontdek wat goed voor je is.

Maak een lijstje met schadelijke dingen die je niet gaat eten of drinken.

Vraag je ouders of leiders hoe ze hun gedachten rein houden.

Ik daag mezelf uit om ...

Juni 2017

67

ILLUSTRATIE KATIE PAYNE

Poppen maken, vriendschap sluiten

Jordan Wright, Utah (VS)

HOI!

Ik heet Jackson en
ik woon in Duitsland.
Dit is mijn broer,
Josiah, en mijn zusje,
Cora Jade.

1

EEN GOED IDEE

*Veel mensen komen naar
Duitsland omdat hun eigen
land niet meer veilig is.
Ze worden vluchtelingen
genoemd. Hun kinderen
hebben geen speelgoed
en daarom gaf ik hen wat
van het mijne. Toen kreeg
ik een goed idee. Ik vroeg
mijn mama of we poppen
voor hen konden maken.*

2

NAAIEN MET MAMA

Ik help mijn mama graag met naaien. Ik drukte het pedaal van de naaimachine in en stak het vulsel in de poppen.

3

GELUK OP EEN BRIEFJE

Mijn familie zamelde kleren en speelgoed in om aan de vluchtelingen te geven. We maakten er tekeningen bij van dingen die ons gelukkig maken.

4

NIEUWE VRIENDEN

We brachten de poppen naar de vluchtelingenkampen en gaven ze aan de kinderen daar. Ik sluit graag nieuwe vriendschappen!

5

IK BEN EEN KIND VAN GOD

Zij zongen voor ons en wij speelden op onze instrumenten voor hen. Sommige mensen waren droevig maar ze glimlachten toen we 'Ik ben een kind van God' speelden. Ik vond het heel, heel, heel fijn.

6

JEZUS HOUDT VAN ONS

De kinderen die we zagen, zijn net zoals wij. We vinden het allemaal leuk om te zingen, speelgoed te krijgen en buiten te spelen. Ik weet dat Jezus van hen houdt, en Hij houdt ook van mij.

DE IDEEËN VAN JACKSON

Kijk altijd of je iemand kunt helpen.

Doe alsof je een kabouterijtje bent en doe stiekem iets goeds.

Maak poppen voor de kinderen die geen speelgoed hebben.

Ga voor meer ideeën over hoe je vluchtelingen in je buurt kunt helpen naar lds.org/go/61775.

Hoe volg je Jezus door liefde te tonen? Stuur ons een hart met je verhaal en foto, en de goedkeuring van je ouders. Stuur dit in via liahona.lds.org (klik op 'Submit an Article') of per e-mail naar liahona@ldschurch.org.

Het Boek der Geboden

Knip deze figuren uit om voorvallen uit de kerkgeschiedenis te vertellen.

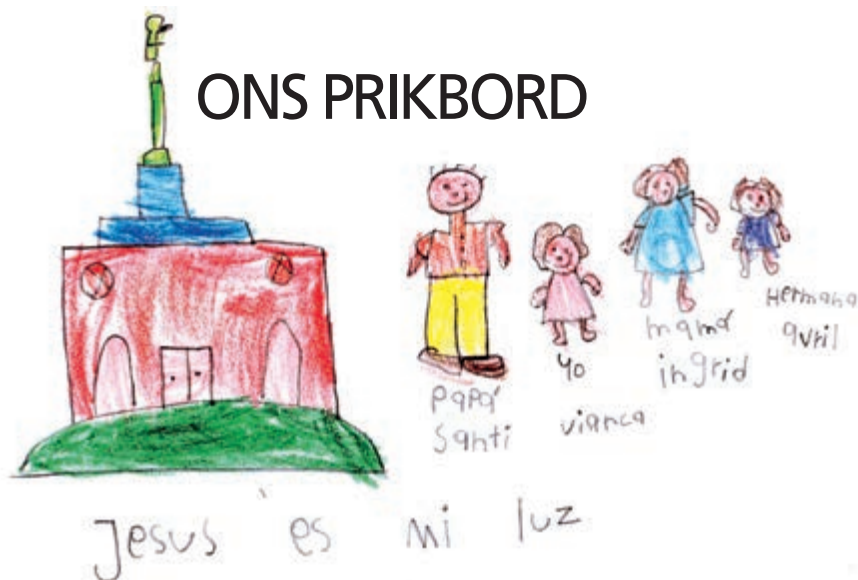

Mary Elizabeth en Caroline Rollins

De woorden die Christus tot Joseph Smith sprak, worden openbaringen genoemd. Een gedeelte van deze openbaringen werden in het Boek der Geboden gepubliceerd. Terwijl dit boek werd gedrukt, werden er mensen kwaad op de kerkleden die naar hun stad waren verhuisd. Zij gooiden de drukpers de straat op. Twee zussen, Mary Elizabeth en Caroline Rollins, verzamelden zoveel mogelijk pagina's van het Boek der Geboden. Zij renden een maïsveld in om zich te verbergen voor de boze menigte en onze hemelse Vader beschermde hen. De openbaringen in het Boek der Geboden zouden later deel van de Leer en Verbonden gaan uitmaken. ■

Vind meer figuren uit de kerkgeschiedenis op liahona.lds.org.

ONS PRIKBORD

'Jesús es mi luz', Vianca V. (6),
provincia Tundama (Colombia)

Drie jeugdwerkkinderen in het Spaanse Galicia hebben een jeugdwerkactiviteit met het thema 'Ik weet dat de Schriften waar zijn' gehouden. Ze deden Schriftspelletjes om evangelieverhalen uit het hoofd te leren. De kinderen deden een wapenrusting aan om over Gods wapenrusting te leren. En ze 'visten' naar geloofsartikelen, en beelden de droom van Lehi uit.

Ik was zenuwachtig voor mijn doop. Maar toen ik het water inging, was ik blij.

Thomas B. (8), Montevideo (Uruguay)

De Sapporotempel (Japan), Harada K. (8),
prefectuur Kanagawa (Japan)

Ouderling
D. Todd
Christofferson

van het Quorum der
Twaalf Apostelen

Waarom zijn vaders zo belangrijk?

Hemelse Vader is onze Vader. Hij houdt volmaakt van ons, en Hij helpt ons om gelukkig te zijn en weer bij Hem terug te komen.

Het was zijn bedoeling dat vaders van hun gezinsleden zouden houden en dat zij ze zouden beschermen en voor hen zouden zorgen. Vader en moeder zijn gelijke partners.

Het belangrijkste werk van de vader is zijn kinderen te onderwijzen om van hun hemelse Vader te houden en Hem trouw te zijn.

Als je thuis geen vader hebt, dan betekent dat niet dat jij minder belangrijk of waardevol bent. Je hemelse Vader kan je helpen om later zelf een goede vader of moeder te worden.

Ouderling
Michael T.
Ringwood
van de Zeventig

Op Shiblon lijken

'Ik zeg u, mijn zoon, dat ik, wegens uw getrouwheid en uw ijver [...] reeds grote vreugde aan u heb beleefd' (Alma 38:3).

Mijn held in het Boek van Mormon is Shiblon. Hij was echt goed. Het kon hem niet schelen wat anderen van hem dachten. Hij wilde onze hemelse Vader gewoon gehoorzamen. Zijn vader, Alma de jonge, vertrouwde hem. Alma was zo blij dat Shiblon de geboden had onderhouden sinds hij een kind was (zie Alma 38:2).

En Shiblon bleef het goede kiezen. Hij hielp anderen omdat hij van hen en van God hield. Hij koos het goede omdat hij wist dat het goed was. Hij deed het niet voor een beloning.

Toen ik in Korea op zending was had ik een collega die veel op Shiblon leek. Hij was getrouw en gehoorzaam aan onze hemelse Vader. Maar andere zendelingen vonden niet dat hij een goede zending was. Ik wilde hun duidelijk maken dat zij het mis hadden! Maar mijn zendingspresident zei: 'Onze hemelse Vader weet dat hij een goede zending is, en ik weet het ook. En nu weet jij het

ook, dus waarom moet iemand anders het nog weten?'

We denken misschien dat het moeilijk is om op Shiblon te lijken en het goede te doen gewoon omdat 't het goede is. Maar het evangelie kan ons helpen! Als we ons hebben laten dopen, worden we steeds betere mensen. Als we aan het avondmaal deelnemen, hernieuwen we onze verbonden. Wij kunnen zo worden als onze hemelse Vader het wil. ■

Met Zara

Sherrie Gavin

Gebaseerd op een waargebeurd verhaal

Op een hete zomerdag nodigden Reese en Cheyenne Zara uit om te komen spelen. Moeder had iets lekker klaargeemaakt. De meisjes gingen aan tafel zitten om te eten.

Moeder had wat mango's gesneden die ze uit hun mangoboom had geplukt. Ze had ook wat appelschijfjes en druiven op de borden gelegd. Reese keek naar het heerlijke eten. Ze dacht eraan om een gebed te zeggen vóór zij dat lekkers opat.

Ze vroeg Zara: 'Bidden jullie thuis ook?'

'Hoe doe je dat?' vroeg Zara.

'Kijk maar,' zei Cheyenne. Ze vouwde haar armen en boog haar hoofd. Ze vroeg om een zegen over het eten. Toen ze klaar was, zei ze: 'Zie je? Zo dus. Makkelijk!'

'Dat doen we thuis niet. We eten onmiddellijk,' zei Zara.

Reese had nog nooit nagedacht over *niet* bidden. 'Mama,' zei ze, 'is het mogelijk om met bidden op te houden?'

bidden

Moeder glimlachte terwijl ze enkele glazen met water naar de tafel bracht. 'We willen de Heer danken voor alles wat Hij ons heeft gegeven. We zullen altijd blijven bidden. Maar het is geen probleem als anderen dat niet doen.'

Reesey wist dat moeder gelijk had. Ze *was* gelukkig als haar familie bad. Misschien zou bidden Zara ook gelukkig maken. 'Probeer het maar,' zei ze tegen Zara. 'Bidden is goed.'

'Ik vind het leuk als we bidden,' zei Cheyenne. 'Dan is het net alsof mijn lichaam één grote glimlach is.'

Zara glimlachte. 'Misschien probeer ik het wel,' zei ze en at een mangoschijfje.

Reesey en Cheyenne waren blij dat ze met hun vriendin over bidden konden spreken. Zij aten hun lekkers op en liepen naar buiten om te spelen. ■

De auteur woont in Queensland (Australië).

Jezus genas mensen

Kim Webb Reid

Op een dag vroeg Jairo of Jezus naar zijn huis wilde komen. Zijn dochtertje was ziek en had een zegen nodig.

Onderweg naar het huis van Jairo werd Jezus aangeraakt door een vrouw die al twaalf jaar ziek was. Zij geloofde dat Jezus haar beter kon maken. Ze stak haar hand uit en raakte het bovenkleed van Jezus aan.

De vrouw was genezen!
Jezus zei dat ze door haar geloof was genezen.

Toen vertelde iemand het verschrikkelijke nieuws. Het dochtertje van Jäirus was overleden. Was het te laat voor Jezus om haar te genezen?

Jezus zei tegen Jäirus dat hij niet bang hoefde te zijn, maar moest geloven. Toen Jezus bij het huis van Jäirus aankwam, zei hij tegen het meisje dat ze moest opstaan. Ze deed haar ogen open. Ze leefde weer! Haar ouders waren verbaasd.

Ook wij kunnen geloof in Jezus hebben. Zijn macht om te genezen is nog steeds op aarde en ook wij kunnen om een priesterschapszegen vragen als dat nodig is. ■

Uit: Markus 5:22-43.

Ik hou van mijn familie

**Ouderling
Robert D. Hales**
van het Quorum der
Twaalf Apostelen

HET PRIESTERSCHAP IS OP AARDE

Wat een donkere wereld zou dit zijn zonder priesterschapszegeningen voor u en mij.

Kunt u zich voorstellen hoe donker en leeg dit leven zonder het priesterschap zou zijn? Als de macht van het priesterschap niet op aarde was, zou de tegenstander onbeperkt kunnen regeren. Er zou geen gave van de Heilige Geest zijn om ons te leiden en onderwijzen; geen profeten om in de naam van de Heer te spreken; geen tempels om heilige, eeuwige verbonden te sluiten; geen gezag om te zegenen of dopen, genezen of troosten. Zonder de macht van het priesterschap ‘zou de gehele aarde bij zijn komst volkomen worden verwoest’ (zie LV 2:1–3). Er zou licht noch hoop zijn, alleen duisternis.

[...] Het priesterschap van God [geeft echter] licht aan zijn kinderen. Door middel van het priesterschap

kunnen we de gave van de Heilige Geest ontvangen, die ons naar waarheid, getuigenis en openbaring leidt. Deze gave is voor alle mannen, vrouwen en kinderen even toegankelijk.

[...] Het heerlijke priesterschap van God, met al zijn zegeningen, [is] in deze tijd op aarde hersteld. De herstelling van het priesterschap en zijn zegeningen begon in 1820, toen Joseph Smith, een jonge profeet, God de Vader en zijn Zoon Jezus Christus zag en sprak in een heilig bos.

Later kwamen er hemelse boodschappers — Johannes de Doper; Petrus, Jakobus en Johannes; Mozes, Elias en Elia; en anderen — die Joseph

Smith de macht, het gezag en de sleutels brachten die nodig zijn voor het heil en de verhoging van de mensheid. [...] De Kerk van Jezus Christus [werd] op aarde hersteld, met het Aäronisch en Melchizedeks priesterschap van vroeger. Zoals God Abraham had beloofd, kunnen nu alle mensen en gezinnen op aarde gezegend worden.

Sta er even bij stil: het priesterschap is op aarde hersteld. Het is nu op aarde. [...] Onder de leiding van [...] profeten, zieners en openbaarders, die de sleutels in deze bedeling dragen, hebben de priesterschapsdragers in de kerk wettelijk het recht om in de naam van God te handelen.

[...] Alle prachtige, eeuwige zegeningen die God voor mannen en vrouwen en gezinnen op aarde heeft, [kunnen] de onze zijn dankzij de macht van het priesterschap. ■

Uit een toespraak gehouden tijdens de algemene oktoberconferentie van 1995.

GOUD, DANIEL F. GERHARTZ

'En vaders, wek geen toorn bij uw kinderen op, maar voed hen op in de onderwijzing en de terechtwijzing van de Heere' (Efeze 6:4).

Ook in deze uitgave

VOOR JONGVOLWASSENEN

Zelfredzaamheid en evangeliestudie

Door een zelfredzame leerling in het evangelie te worden, versterk je je band met God.

p.42

VOOR JONGEREN

p.50

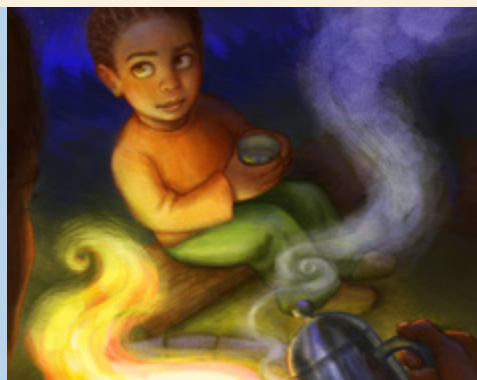
Een **ECHE VRIEND** vinden en er een zijn

Wat is een goede vriend? Wat is het verschil tussen vriendschap en populariteit? Jongeren vertellen wat ze ervan vinden.

VOOR KINDEREN

Martins keuze

Martin wilde zijn vrienden niet beledigen door geen thee te drinken. Had hij de wilskracht om nee te zeggen?

p.66

DE KERK VAN
JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN